

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 151/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 151/02	Sprawa C-158/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – A, B, C, D/Minister van Buitenlandse Zaken [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem — Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB — Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW — Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 — Artykuł 2 ust. 3 — Umieszczenie organizacji Tygrysy — Wyzwoliciele Tamilskiego Ilamu (LTTE) w wykazie osób, grup i podmiotów, które uczestniczyły w aktach terrorystycznych — Pytanie prejudycjalne dotyczące ważności wspomnianego umieszczenia w wykazie — Zgodność z międzynarodowym prawem humanitarnym — Pojęcie „aktu terrorystycznego” — Działania sił zbrojnych podczas konfliktu zbrojnego]	2
2017/C 151/03	Sprawa C-157/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – Samira Achbita; Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding/G4S Secure Solutions NV (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie — Dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania — Postanowienie regulaminu pracy przedsiębiorstwa wprowadzające zakaz noszenia przez pracowników w miejscu pracy widocznych symboli politycznych, światopoglądowych lub religijnych — Dyskryminacja bezpośrednia — Brak — Dyskryminacja pośrednia — Zakaz noszenia przez pracownicę chusty islamskiej)	3

2017/C 151/04	Sprawa C-162/15 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. – Evonik Degussa GmbH/Komisja Europejska [Odwołanie — Konkurencja — Artykuły 101 i 102 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 30 — Decyzja Komisji stwierdzająca istnienie kartelu na europejskim rynku nadtlenu wodoru i nadboranu sodu — Publikacja poszerzonej jawnej wersji tej decyzji — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności pewnych informacji — Zakres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające — Decyzja 2011/695/UE — Artykuł 8 — Poufność — Ochrona tajemnicy zawodowej — Artykuł 339 TFUE — Pojęcie „tajemnic handlowych i innych informacji poufnych” — Informacje pochodzące z wniosku o złagodzenie kary — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności — Uzasadnione oczekiwania]	4
2017/C 151/05	Sprawa C-188/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Asma Bougnaoui; Association de défense des droits de l’homme (ADDH)/Micropole SA, dawniej Micropole Univers SA (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie — Dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania — Istotny i determinujący wymóg zawodowy — Pojęcie — Zyczenie klienta, aby świadczone na jego rzecz usługi nie były wykonywane przez pracownicę noszącą chustę islamską)	4
2017/C 151/06	Sprawa C-323/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Polynt SpA/New Japan Chemical, REACh ChemAdvice GmbH, Europejska Agencja Chemikaliów, Sitre Srl, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska [Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 57 lit. f) — Udzielanie zezwoleń — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Identyfikacja — Równoważne obawy — Bezwodnik cykloheksano-1,2-dikarboksylowy, bezwodnik cis-cykloheksano-1,2-dikarboksylowy i bezwodnik trans-cykloheksano-1,2-dikarboksylowy]	5
2017/C 151/07	Sprawa C-324/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA/New Japan Chemical, REACh ChemAdvice GmbH, Sitre Srl, Europejska Agencja Chemikaliów, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska [Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 57 lit. f) — Udzielanie zezwoleń — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Identyfikacja — Równoważne obawy — Bezwodnik metyloheksahydroftalowy, bezwodnik 4-metyloheksahydroftalowy, bezwodnik 1-metyloheksahydroftalowy i bezwodnik 3-metyloheksahydroftalowy]	6
2017/C 151/08	Sprawa C-414/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede/Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) [Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc istniejąca — Artykuł 108 ust. 1 TFUE — System pomocy przyznawanej na rzecz spółek mieszkalnictwa socjalnego — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 17, 18 i 19 — Przeprowadzona przez Komisję ocena zgodności istniejącego systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym — Propozycja stosownych środków — Zobowiązania podjęte przez władze krajowe w celu dostosowania się do prawa Unii — Decyzja o zgodności — Zakres kontroli sądowej — Skutki prawne]	6
2017/C 151/09	Sprawa C-415/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl/Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) [Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc istniejąca — Artykuł 108 ust. 1 TFUE — System pomocy przyznawanej na rzecz spółek mieszkalnictwa socjalnego — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 17, 18 i 19 — Przeprowadzona przez Komisję ocena zgodności istniejącego systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym — Propozycja stosownych środków — Zobowiązania podjęte przez władze krajowe w celu dostosowania się do prawa Unii — Decyzja o zgodności — Zakres kontroli sądowej — Skutki prawne]	7
2017/C 151/10	Sprawa C-493/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Agenzia delle Entrate/Marco Identi [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Szósta dyrektywa — Pomoc państwa — Procedura zwolnienia z długów osób fizycznych w stanie upadłości („esdebitazione”) — Niewymagalność zaległości z tytułu VAT]	7

2017/C 151/11	Sprawa C-528/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie/Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor [Odesłanie prejudycjalne — Kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dublin III) — Artykuł 28 ust. 2 — Zatrzymanie do celów przekazania — Artykuł 2 lit. n) — Znaczne ryzyko ucieczki — Obiektywne kryteria — Brak prawnego określenia tych kryteriów]	8
2017/C 151/12	Sprawa C-536/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM) (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 25 ust. 2 — Biura numerów i spis abonentów telefonicznych — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuł 12 — Spisy abonentów — Udostępnienie danych osobowych dotyczących abonentów dla celów świadczenia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisu abonentów — Zgoda abonenta — Rozróżnienie według państwa członkowskiego, w którym świadczone są publicznie dostępne usługi biura numerów i spisu abonentów — Zasada niedyskryminacji)	9
2017/C 151/13	Sprawa C-563/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Artykuły 13 i 15 — Gospodarowanie odpadami — Ochrona zdrowia ludzi i środowiska naturalnego — Odpowiedzialność — Składowiska odpadów)	9
2017/C 151/14	Sprawa C-3/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Lucio Cesare Aquino/Belgische Staat (O desłanie prejudycjalne — Prawo Unii — Prawa przyznane jednostkom — Naruszenie przez sąd — Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji)	10
2017/C 151/15	Sprawa C-47/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA [Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Uzasadnione oczekiwania — Przesłanki stosowania — Błąd organów celnych — Obowiązek działania przez importera w dobrej wierze i sprawdzenia okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A — Środki dowodowe — Sprawozdanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)]	11
2017/C 151/16	Sprawa C-138/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do publicznego udostępniania utworów — Artykuł 3 ust. 1 — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. o) — Rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem lokalnej sieci kablowej — Uregulowanie krajowe przewidujące wyjątki dotyczące instalacji umożliwiających dostęp co najwyżej 500 użytkowników będących abonamentami oraz retransmisji na terytorium krajowym programów nadawców publicznych)	12
2017/C 151/17	Sprawa C-211/16: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Torino – Włochy) – Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Zasada neutralności podatkowej — Przepisy krajowe przewidujące określony maksymalny limit ograniczający kwotę zwrotu lub potrącenia niedopłaconego lub nadpłaconego podatku od wartości dodanej)	13

2017/C 151/18	Sprawa C-253/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2017 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA i.in. (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 96 TFUE — Stosowanie — Przepisy krajowe zakazujące udostępniania indywidualnych miejsc siedzących w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące określania z góry miejsca przeznaczenia w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące nakłaniania klientów w ramach świadczenia usług taksówkowych)	13
2017/C 151/19	Sprawa C-615/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 28 listopada 2016 r. – Giovanna Judith Kerr/Fazenda Pública	14
2017/C 151/20	Sprawa C-26/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 listopada 2016 r. w sprawie T-579/14 Birkenstock Sales GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 19 stycznia 2017 r.	14
2017/C 151/21	Sprawa C-32/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 listopada 2016 r. w sprawach połączonych T-268/15 i T-272/15 Apcoa Parking Holdings GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 23 stycznia 2017 r. przez Apcoa Parking Holdings GmbH	15
2017/C 151/22	Sprawa C-74/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 10 lutego 2017 r. – Jonathan Heintges/Germanwings GmbH	17
2017/C 151/23	Sprawa C-75/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2016 r. w sprawie T-217/15, Fiesta Hotels & Resorts/EUIPO – Residencial Palladium (Palladium Palace Ibiza Resort & Spa), wniesione w dniu 9 lutego 2017 r. przez Fiesta Hotels & Resorts, S.L.	17
2017/C 151/24	Sprawa C-76/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 13 lutego 2017 r. – SC Petrolel-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu/Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice	19
2017/C 151/25	Sprawa C-94/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 lutego 2017 r. – Rafael Ramón Escobedo Cortés/Banco de Sabadell S. A.	19
2017/C 151/26	Sprawa C-96/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lutego 2017 r. – Gardenia Vernaza Ayovi/Consorci Sanitari de Terrassa	20
2017/C 151/27	Sprawa C-102/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Contas (Portugalia) w dniu 28 lutego 2017 r. – Secretaria Regional de Saúde dos Açores/Ministério Público	21
2017/C 151/28	Sprawa C-121/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 marca 2017 r. – Teva UK Ltd; Accord Healthcare Ltd; Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd; Generics (UK) Ltd, działający pod nazwą „Mylan”/Gilead Sciences Inc.	21
2017/C 151/29	Sprawa C-122/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 9 marca 2017 r. – David Smith/Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General	22
2017/C 151/30	Sprawa C-127/17: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	22
2017/C 151/31	Sprawa C-128/17: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	24

2017/C 151/32	Sprawa C-138/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 17 marca 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	25
2017/C 151/33	Sprawa C-146/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 22 marca 2017 r. przez Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne S. A.	26
Sąd		
2017/C 151/34	Sprawa T-681/14: Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – El-Qaddafi/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Libii — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia wjazdu na terytorium Unii i przejazdu przez nie — Pozostawienie nazwiska skarżącej w wykazie — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia)	28
2017/C 151/35	Sprawa T-112/15: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2017 r. – Grecja/Komisja [EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — System pomocy obszarowej — Pojęcie trwałych użytków zielonych — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Ryczałtowa korekta finansowa — Potrącenie wcześniejszej korekty]	29
2017/C 151/36	Sprawa T-210/15: Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Deutsche Telekom/Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie stosowania reguł konkurencji — Odmowa dostępu — Obowiązek uzasadnienia — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny — Konsultowanie się z osobami trzecimi — Przejrzystość — Brak odpowiedzi na ponowny wniosek w wyznaczonym terminie]	29
2017/C 151/37	Sprawa T-387/15: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (J AND JOY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Słowny unijny znak towarowy J AND JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	30
2017/C 151/38	Sprawa T-388/15: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (JN-JOY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Słowny unijny znak towarowy JN-JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	31
2017/C 151/39	Sprawa T-389/15: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (J&JOY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny unijny znak towarowy J&JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	31
2017/C 151/40	Sprawa T-501/15: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – Niderlandy/Komisja [EFRG i EFRROW — Wydatki wykluczone z finansowania — Zintegrowany system zarządzania i kontroli — Zmniejszenia lub wykluczenia w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności — Drobną niezgodność — Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 — Artykuł 71 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 — Ciężar dowodu — Wykładnia załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 73/2009]	32

2017/C 151/41	Sprawa T-538/15: Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Regent University/EUIPO – Regent’s College (REGENT UNIVERSITY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy REGENT UNIVERSITY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy REGENT’S COLLEGE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) i art. 53 ust. 1 pkt a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	33
2017/C 151/42	Sprawa T-638/15: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO – Lion Laboratories (ALCOLOCK) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy ALCOLOCK — Słowny znak towarowy Zjednoczonego Królestwa ALCOLOCK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 53 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego]	33
2017/C 151/43	Sprawa T-733/15: Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Portugalia/Komisja (Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Uchylenie spornego środka krajowego — Data zaprzestania uchybienia)	34
2017/C 151/44	Sprawa T-28/16: Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja (EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozwój obszarów wiejskich — Scalanie gruntów i odnowa wsi — Kryteria wyboru operacji — Zasada lojalnej współpracy — Pomocniczość — Uzasadnione oczekiwania — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)	34
2017/C 151/45	Sprawa T-209/16: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2017 r. – Apax Partners UK/EUIPO – Apax Partners Midmarket (APAX PARTNERS) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego APAX PARTNERS — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy APAX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	35
2017/C 151/46	Sprawa T-215/16: Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2017 r. – Cop/EUIPO – Conexa (AMPHIBIAN) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy AMPHIBIAN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	36
2017/C 151/47	Sprawa T-117/17: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2017 – Proximus/Rada	36
2017/C 151/48	Sprawa T-124/17: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon/EBC	37
2017/C 151/49	Sprawa T-161/17: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2017 r. – Le Pen/Parlament	38
2017/C 151/50	Sprawa T-166/17: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2017 r. – EKETA/Komisja	39
2017/C 151/51	Sprawa T-168/17: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2017 r. – CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs/Komisja	40
2017/C 151/52	Sprawa T-169/17: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2017 r. – Pethke/EUIPO	40
2017/C 151/53	Sprawa T-177/17: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2017 r. – EKETA/Komisja	41
2017/C 151/54	Sprawa T-183/17: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Menta y Limón Decoración/EUIPO – Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (Przedstawienie mężczyzny w stroju regionalnym)	42
2017/C 151/55	Sprawa T-189/17: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – EKETA/Komisja	43
2017/C 151/56	Sprawa T-190/17: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2017 r. – EKETA/Komisja	44

2017/C 151/57	Sprawa T-195/17: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CaramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Odcień różu)	44
2017/C 151/58	Sprawa T-196/17: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – Naftogaz of Ukraine/Komisja	45
2017/C 151/59	Sprawa T-197/17: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2017 r. – Abel i in./Komisja	46
2017/C 151/60	Sprawa T-198/17: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – EKETA/Komisja	47

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 151/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 144 z 8.5.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 129 z 24.4.2017

Dz.U. C 121 z 18.4.2017

Dz.U. C 112 z 10.4.2017

Dz.U. C 104 z 3.4.2017

Dz.U. C 95 z 27.3.2017

Dz.U. C 86 z 20.3.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – A, B, C, D/Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-158/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem — Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB — Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW — Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 — Artykuł 2 ust. 3 — Umieszczenie organizacji Tygrysy — Wyzwolicieli Tamilskiego Ilamu (LTTE) w wykazie osób, grup i podmiotów, które uczestniczyły w aktach terrorystycznych — Pytanie prejudycjalne dotyczące ważności wspomnianego umieszczenia w wykazie — Zgodność z międzynarodowym prawem humanitarnym — Pojęcie „aktu terrorystycznego” — Działania sił zbrojnych podczas konfliktu zbrojnego]

(2017/C 151/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B, C, D

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Sentencja

- 1) W rozumieniu orzecznictwa opartego na wyrokach z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU: C:1994:90), i z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), nie jest oczywiste, że byłyby dopuszczalne skargi o stwierdzenie nieważności wniesione do Sądu Unii Europejskiej przez osoby znajdujące się w sytuacji takiej jak sytuacja wnoszących apelację w postępowaniu głównym na rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 lub na akty Unii wydane przed przyjęciem tego rozporządzenia wykonawczego, dotyczące umieszczenia nazwy podmiotu Tygrysy – Wyzwolicieli Tamilskiego Ilamu (LTTE) w wykazie, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu.

- 2) Ponieważ wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i rozporządzenie nr 2580/2001 nie stoją na przeszkodzie temu, by działania sił zbrojnych podczas konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego stanowiły „akty terrorystyczne” w rozumieniu tych aktów Unii, okoliczność, że działania podmiotu Tygrysy – Wyzwoliciele Tamińskiego Ilamu (LTTE) mogą stanowić takie działania, nie ma wpływu na ważność rozporządzenia wykonawczego nr 610/2010, a także aktów Unii wydanych przed przyjęciem tego rozporządzenia wykonawczego, dotyczących umieszczenia w wykazie, o którym mowa w pkt 1 niniejszej sentencji.

(¹) Dz.U. C 194 z 24.6.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – Samira Achbita; Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding/G4S Secure Solutions NV

(Sprawa C-157/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie — Dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania — Postanowienie regulaminu pracy przedsiębiorstwa wprowadzające zakaz noszenia przez pracowników w miejscu pracy widocznych symboli politycznych, światopoglądowych lub religijnych — Dyskryminacja bezpośrednia — Brak — Dyskryminacja pośrednia — Zakaz noszenia przez pracownicę chusty islamskiej)

(2017/C 151/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Samira Achbita; Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Strona pozwana: G4S Secure Solutions NV

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że zakaz noszenia chusty islamskiej, wprowadzony w postanowieniu regulaminu pracy przedsiębiorstwa sektora prywatnego i przewidujący całkowity zakaz noszenia w miejscu pracy widocznych symboli politycznych, światopoglądowych lub religijnych, nie stanowi przejawu bezpośredniej dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania w rozumieniu tej dyrektywy.

Wspomniane postanowienie regulaminu pracy przedsiębiorstwa sektora prywatnego może natomiast stanowić przejaw dyskryminacji pośredniej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78, jeżeli zostanie wykazane, że pozornie neutralny obowiązek w rzeczywistości stawia osoby wyznające określoną religię lub mające określone przekonania w niekorzystnej sytuacji, chyba że takie postanowienie jest obiektywnie uzasadnione zgodnym z prawem celem, takim jak realizowanie przez pracodawcę polityki neutralności politycznej, światopoglądowej i religijnej w relacjach z jego klientami, zaś środki mające służyć realizacji tego celu są właściwe i konieczne, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. – Evonik Degussa GmbH/Komisja Europejska
(Sprawa C-162/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Konkurencja — Artykuły 101 i 102 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 30 — Decyzja Komisji stwierdzająca istnienie kartelu na europejskim rynku nadtlenu wodoru i nadboranu sodu — Publikacja poszerzonej jawnej wersji tej decyzji — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności pewnych informacji — Zakres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające — Decyzja 2011/695/UE — Artykuł 8 — Poufność — Ochrona tajemnicy zawodowej — Artykuł 339 TFUE — Pojęcie „tajemnic handlowych i innych informacji poufnych” — Informacje pochodzące z wniosku o złagodzenie kary — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności — Uzasadnione oczekiwania]

(2017/C 151/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Evonik Degussa GmbH (przedstawiciele: C. Steinle, C. von Köckritz i A. Richter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Meessen, M. Kellerbauer i F. van Schaik, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 stycznia 2015 r., Evonik Degussa/Komisja (T-341/12, EU:T:2015:51), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd stwierdza w nim, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia, podniesione przez Evonik Degussa GmbH w oparciu o poszanowanie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, dotyczące zamierzonej publikacji jawnej szczegółowej wersji decyzji Komisji C (2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania prowadzonego na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez Evonik Degussa GmbH, w zakresie, w jakim urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia, o których mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku.
- 4) Evonik Degussa GmbH i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 15.6.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Asma Bougnaoui; Association de défense des droits de l’homme (ADDH)/Micropole SA, dawniej Micropole Univers SA

(Sprawa C-188/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie — Dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania — Istotny i determinujący wymóg zawodowy — Pojęcie — Życzenie klienta, aby świadczone na jego rzecz usługi nie były wykonywane przez pracownicę noszącą chustę islamską)

(2017/C 151/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asma Bougnaoui; Association de défense des droits de l'homme (ADDH)

Strona pozwana: Micropole SA, dawniej Micropole Univers SA

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że chęć uwzględnienia przez pracodawcę życzeń klienta, aby świadczone przez niego usługi nie były już wykonywane przez pracownicę noszącą chustę islamską, nie może być uznana za istotny i determinujący wymóg zawodowy w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 6.7.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Polynt SpA/New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Europejska Agencja Chemikaliów, Sitre Srl, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

(Sprawa C-323/15 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 57 lit. f) — Udzielanie zezwoleń — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Identyfikacja — Równoważne obawy — Bezwodnik cykloheksano-1,2-dikarboksylowy, bezwodnik cis-cykloheksano-1,2-dikarboksylowy i bezwodnik trans-cykloheksano-1,2-dikarboksylowy*]

(2017/C 151/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Polynt SpA (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats)

Druga strona postępowania: New Japan Chemical (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), REACH ChemAdvice GmbH (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), Sitre Srl (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä, C. Buchanan, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka, advocaat), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Schillemans i M. Bulterman, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części oddalone, a w części odrzucone.
- 2) Polynt SpA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).
- 3) Królestwo Niderlandów i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.
- 4) New Japan Chemical i REACH ChemAdvice GmbH pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA/New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Sitre Srl, Europejska Agencja Chemikaliów, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

(Sprawa C-324/15 P) ⁽¹⁾

[**Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 57 lit. f) — Udzielanie zezwoleń — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Identyfikacja — Równoważne obawy — Bezwodnik metyloheksahydroftalowy, bezwodnik 4-metyloheksahydroftalowy, bezwodnik 1-metyloheksahydroftalowy i bezwodnik 3-metyloheksahydroftalowy]**

(2017/C 151/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats)

Druga strona postępowania: New Japan Chemical (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), REACH ChemAdvice GmbH (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), Sitre Srl (przedstawiciele: C. Mereu i M. Grunchard, avocats), Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä, C. Buchanan, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka, advocaat), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Schillemans i M. Bulterman, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części oddalone, a w części odrzucone.
- 2) Hitachi Chemical Europe GmbH i Polynt SpA pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).
- 3) Królestwo Niderlandów i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.
- 4) New Japan Chemical i REACH ChemAdvice GmbH pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede/Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

(Sprawa C-414/15 P) ⁽¹⁾

[**Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc istniejąca — Artykuł 108 ust. 1 TFUE — System pomocy przyznawanej na rzecz spółek mieszkalnictwa socjalnego — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 17, 18 i 19 — Przeprowadzona przez Komisję ocena zgodności istniejącego systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym — Propozycja stosownych środków — Zobowiązania podjęte przez władze krajowe w celu dostosowania się do prawa Unii — Decyzja o zgodności — Zakres kontroli sądowej — Skutki prawne]**

(2017/C 151/08)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede (przedstawiciele: L. Hancher, E.. Besselink i P. Glazener, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy), Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (przedstawiciel: M. Meulenbelt, advocaat)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 maja 2015 r., *Stichting Woonlinie i in./Komisja (T-202/10 RENV, niepublikowane, EU:T:2015:287)*, zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl/Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

(Sprawa C-415/15 P) ⁽¹⁾

[*Odwolanie — Pomoc państwa — Pomoc istniejąca — Artykuł 108 ust. 1 TFUE — System pomocy przyznawanej na rzecz spółek mieszkalnictwa socjalnego — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 17, 18 i 19 — Przeprowadzona przez Komisję ocena zgodności istniejącego systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym — Propozycja stosownych środków — Zobowiązania podjęte przez władze krajowe w celu dostosowania się do prawa Unii — Decyzja o zgodności — Zakres kontroli sądowej — Skutki prawne*]

(2017/C 151/09)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl (przedstawiciele: L. Hancher, E. Besselink i P. Glazener, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy), Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (przedstawiciel: M. Meulenbelt, advocaat)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 maja 2015 r., *Stichting Woonpunt i in./Komisja (T-203/10 RENV, niepublikowane, EU:T:2015:286)*, zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Agenzia delle Entrate/Marco Identi

(Sprawa C-493/15) ⁽¹⁾

[*Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Szósta dyrektywa — Pomoc państwa — Procedura zwolnienia z długów osób fizycznych w stanie upadłości („esdebitazione”) — Niewymagalność zaległości z tytułu VAT*]

(2017/C 151/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: Marco Identi

Sentencja

Prawo Unii, w szczególności art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku oraz przepisy z dziedziny pomocy państwa, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby zaległości z tytułu podatku od wartości dodanej zostały uznane za niewymagalne na podstawie przepisów krajowych, takich jak przepisy sporne w postępowaniu głównym, przewidujących procedurę zwolnienia z długów, poprzez którą sąd może, pod pewnymi warunkami, uznać za niewymagalne długi osoby fizycznej, które nie zostały zaspokojone w wyniku przeprowadzenia postępowania upadłościowego dotyczącego tej osoby.

(¹) Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie/Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

(Sprawa C-528/15) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dublin III) — Artykuł 28 ust. 2 — Zatrzymanie do celów przekazania — Artykuł 2 lit. n) — Znaczne ryzyko ucieczki — Obiektywne kryteria — Brak prawnego określenia tych kryteriów]

(2017/C 151/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

Strona pozwana: Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

Sentencja

Artykuł 2 lit. n) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca w związku z art. 28 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nakładają na państwa członkowskie obowiązek określenia w wiążącym przepisie o charakterze generalnym obiektywnych kryteriów, na których oparte są przesłanki wskazujące na to, że wnioskujący o ochronę międzynarodową, który podlega procedurze przekazania, może zbiec. Brak takiego przepisu prowadzi do niemożności stosowania art. 28 ust. 2 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Sprawa C-536/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 25 ust. 2 — Biura numerów i spis abonentów telefonicznych — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuł 12 — Spisy abonentów — Udostępnienie danych osobowych dotyczących abonentów dla celów świadczenia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisu abonentów — Zgoda abonenta — Rozróżnienie według państwa członkowskiego, w którym świadczone są publicznie dostępne usługi biura numerów i spisu abonentów — Zasada niedyskryminacji)

(2017/C 151/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

przy udziale: European Directory Assistance NV

Sentencja

- 1) Artykuł 25 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „wniosku” zawarte w tym artykule obejmuje również wniosek złożony przez przedsiębiorstwo z siedzibą w państwie członkowskim innym niż to, w którym mają siedziby przedsiębiorstwa przypisujące numery telefoniczne abonentom, które to przedsiębiorstwo wnosi o udzielenie posiadanych przez owe przedsiębiorstwa istotnych informacji w celu świadczenia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisu abonentów w tym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich.
- 2) Artykuł 25 ust. 2 dyrektywy 2002/22, zmienionej dyrektywą 2009/136, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby przedsiębiorstwo, które przypisuje numery telefoniczne abonentom i ma obowiązek, na mocy przepisów krajowych, uzyskania zgody tych abonentów na wykorzystanie dotyczących ich danych do celów świadczenia usług biura numerów i spisu abonentów, sformułowało ten wniosek w taki sposób, aby wspomniani abonenci wyrażali w sposób odmienny zgodę na to wykorzystanie w zależności od państwa członkowskiego, w którym świadczą te usługi przedsiębiorstwa mogące wnosić o udzielenie informacji, o których mowa w owym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-563/15) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Artykuły 13 i 15 — Gospodarowanie odpadami — Ochrona zdrowia ludzi i środowiska naturalnego — Odpowiedzialność — Składowiska odpadów)

(2017/C 151/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając, w odniesieniu do składowisk odpadów Torremolinos (Malaga), Torrent de S'Estret (Andratx, Majorka), Hoya de la Yegua de Arriba (Yaiza, Lanzarote), Barranco de Butihondo (Pájara, Fuerteventura), La Laguna-Tiscamanita (Tuineje, Fuerteventura), Lomo Blanco (Antigua, Fuerteventura), Montaña de Amagro (Galdar, Gran Canaria), Franja Costera de Botija (Galdar, Gran Canaria), Cueva Lapa (Galdar, Gran Canaria), La Colmena (Santiago del Teide, Teneryfa), Montaña Los Giles (La Laguna, Teneryfa), Las Rosas (Güímar, Teneryfa), Barranco de Tejina (Guía de Isora, Teneryfa), Llano de Ifara (Granadilla de Abona, Teneryfa), Barranco del Carmen (Santa Cruz de La Palma, La Palma), Barranco Jurado (Tijarafe, La Palma), Montaña Negra (Puntagorda, La Palma), Lomo Alto (Fuencaliente, La Palma), Arure/Llano Grande (Valle Gran Rey, La Gomera), El Palmar – Taguluche (Hermigua, La Gomera), Paraje de Juan Barba (Alajeró, La Gomera), El Altito (Valle Gran Rey, La Gomera), Punta Sardina (Agulo, La Gomera), Los Llanillos (La Frontera, El Hierro), Faro de Orchilla (La Frontera, El Hierro), Montaña del Tesoro (Valverde, El Hierro), Arbancón (Kastylija-La Mancha), Galve de Sorbe (Kastylija-La Mancha), Hiendelaencina (Kastylija-La Mancha), Tamajón (Kastylija-La Mancha), El Casar (Kastylija-La Mancha), Cardeñosa (Ávila), Miranda de Ebro (Burgos), Poza de la Sal (Burgos), Acebedo (León), Bustillo del Páramo (León), Cármenes (León), Gradefes (León), Noceda del Bierzo (León), San Millán de los Caballeros (León), Santa María del Páramo (León), Villaornate y Castro (León), Cevico de La Torre (Palencia), Palencia (Palencia), Ahigal de los Aceiteros (Salamanka), Alaraz (Salamanka), Calvarrasa de Abajo (Salamanka), Hinojosa de Duero (Salamanka), Machacón (Salamanka), Palaciosrubios (Salamanka), Peñaranda de Bracamonte (Salamanka), Salmoral (Salamanka), Tordillos (Salamanka), de Basardilla (Segovia), Cabezuela (Segovia), Almaraz del Duero (Zamora), Cañizal (Zamora), Casaseca de las Chanas (Zamora), La Serratilla (Abanilla), Las Rellanas (Santomera) i El Labradorcico (Águilas) środków niezbędnych w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami było prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt, i aby odpady, które są na tych składowiskach umieszczane, były przetwarzane przez same gminy lub przez dealera, zakład lub przedsiębiorstwo wykonujące czynności przetwarzania odpadów lub przez prywatny lub publiczny podmiot zajmujący się zbieraniem odpadów zgodnie z art. 4 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 i art. 15 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Lucio Cesare Aquino/Belgische Staat

(Sprawa C-3/16) ⁽¹⁾

(O desłanie prejudycjalne — Prawo Unii — Prawa przyznane jednostkom — Naruszenie przez sąd — Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji)

(2017/C 151/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lucio Cesare Aquino

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

- 1) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, nie może zostać uznany za sąd orzekający w ostatniej instancji, w wypadkach gdy skarga kasacyjna wniesiona na orzeczenie tego sądu nie została rozpatrzona ze względu na cofnięcie skargi przez stronę skarżącą.
- 2) Nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.
- 3) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w ostatniej instancji może powstrzymać się od skierowania pytania prejudycjalnego do Trybunału, gdy skarga kasacyjna została odrzucona ze względu na niedopuszczalność związaną z postępowaniem przed tym sądem, z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA

(Sprawa C-47/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywózowych — Uzasadnione oczekiwania — Przesłanki stosowania — Błąd organów celnych — Obowiązek działania przez importera w dobrej wierze i sprawdzenia okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A — Środki dowodowe — Sprawozdanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)]

(2017/C 151/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: „Veloserviss” SIA

Sentencja

- 1) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że importer może powołać się na uzasadnione oczekiwania w oparciu o ten przepis, w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywózowych, podnosząc zarzut dobrej wiary jedynie wtedy, gdy spełnione są kumulatywnie trzy przesłanki. Przede wszystkim konieczne jest, aby cła te nie zostały pobrane wskutek błędu samych właściwych organów, następnie, aby był to błąd, który nie mógł w racjonalny sposób zostać wykryty przez działającą w dobrej wierze osobę zobowiązaną do pokrycia należności celnych, i wreszcie, aby osoba ta przestrzegła wszystkich obowiązujących przepisów dotyczących jej zgłoszenia celnego. Takie uzasadnione oczekiwania nie występują między innymi, gdy importer, pomimo iż miał oczywiste powody, by wątpić co do prawdziwości świadectwa pochodzenia na formularzu A, nie zbadał w miarę swych możliwości okoliczności wydania tego świadectwa w celu ustalenia, czy wątpliwości te były uzasadnione. Obowiązek taki nie oznacza jednak, że importer jest ogólnie zobowiązany do regularnego kontrolowania okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A przez organy celne państwa wywozu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie z uwzględnieniem ogółu konkretnych okoliczności sporu w postępowaniu głównym, czy te trzy przesłanki są w niniejszej sprawie spełnione.

- 2) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 2700/2000, należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, z informacji zawartych w sprawozdaniu Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) można wywnioskować, że importer nie może na podstawie tego przepisu zasadnie powoływać się na uzasadnione oczekiwania w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywozowych. Niemniej jednak, jeśli sprawozdanie to zawiera jedynie ogólny opis rozpatrywanej sytuacji, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie może ono samo wystarczyć do wykazania w wymagany prawem sposób, że przesłanki te są pod wszelkimi względami faktycznie spełnione, w szczególności, jeżeli chodzi o mające znaczenie zachowanie eksportera. W tych okolicznościach zasadniczo do organów celnych państwa przywozu należy wykazanie, w drodze dodatkowych środków dowodowych, że wydanie przez organy celne państwa wywozu nieprawidłowego świadectwa pochodzenia na formularzu A można przypisać przedstawieniu nieprawidłowych okoliczności faktycznych przez eksportera. Niemniej jednak, w wypadku gdy organy celne państwa przywozu nie są w stanie przedstawić rzeczonych dowodów, wykazanie, że rzeczone świadectwo zostało wydane na podstawie okoliczności faktycznych prawidłowo przedstawionych przez eksportera, należy do importera.

(¹) Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Sprawa C-138/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do publicznego udostępniania utworów — Artykuł 3 ust. 1 — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. o) — Rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem lokalnej sieci kablowej — Uregulowanie krajowe przewidujące wyjątki dotyczące instalacji umożliwiających dostęp co najwyżej 500 użytkowników będących abonamentami oraz retransmisji na terytorium krajowym programów nadawców publicznych)

(2017/C 151/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Strona pozwana: Zürs.net Betriebs GmbH

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym i art. 11 bis Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu wynikającym z aktu paryskiego z dnia 24 lipca 1971 r., zmienionej w dniu 28 września 1979 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęta równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, o ile transmisja ta stanowi zwykły środek techniczny udostępniania i została wzięta pod uwagę przez autora utworu podczas udzielania zezwolenia na jego pierwotne udostępnienie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Artykuł 5 dyrektywy 2001/29, a w szczególności ust. 3 lit. o) tego artykułu, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęte nadawanie za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, gdy do tej instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów, i że z tego względu ustawodawstwo to musi być stosowane zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Torino – Włochy) – Bimotor SpA/Agencia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

(Sprawa C-211/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Zasada neutralności podatkowej — Przepisy krajowe przewidujące określony maksymalny limit ograniczający kwotę zwrotu lub potrącenia niedopłaconego lub nadpłaconego podatku od wartości dodanej)

(2017/C 151/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bimotor SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

Sentencja

Artykuł 183 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak w postępowaniu głównym, które ogranicza potrącenie określonych zaległości podatkowych z nadpłaconym podatkiem od wartości dodanej do określonego maksymalnego limitu, za każdy okres opodatkowania, o ile krajowy porządek prawny w każdym wypadku przewiduje możliwość odzyskania przez podatnika całej nadpłaty podatku od wartości dodanej w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2017 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Bruxelles – Belgia) – FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA i.in.

(Sprawa C-253/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 96 TFUE — Stosowanie — Przepisy krajowe zakazujące udostępniania indywidualnych miejsc siedzących w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące określania z góry miejsca przeznaczenia w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące nakłaniania klientów w ramach świadczenia usług taksówkowych)

(2017/C 151/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d’appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA

Strona pozwana: AAL Renting SA, Haroune Tax SPRL, Saratax SCS, Ryad SCRI, Taxis Bachir & Cie SCS, Abdelhamid El Barjaji, Abdelouahab Ben Bachir, Sotax SCRI, Mostapha El Hammouchi, Boughaz SPRL, Sahbaz SPRL, Jamal El Jelali, Mohamed Chakir Ben Kadour, Taxis Chalkis SCRL, Mohammed Gheris, Les délices de Fes SPRL, Abderrahmane Belyazid, E. A.R. SCS, Sotrans SPRL, B.M.A. SCS, Taxis Amri et Cie SCS, Aramak SCS, Rachid El Amrani, Mourad Bakkour, Mohamed Agharbiou, Omar Amri, Jmili Zouhair, Mustapha Ben Abderrahman, Mohamed Zahyani, Miltotax SPRL, Lextra SA, Ismael El Amrani, Farid Benazzouz, Imad Zoufri, Abdel-Ilah Bokhamy, Ismail Al Bouhali, Bahri Messaoud & Cie SCS, Mostafa Bouzid, BKN Star SPRL, M.V.S. SPRL, A.B.M.B. SCS, Imatrans SPRL, Reda Bouyaknouden, Ayoub Tahri, Moulay Adil El Khatir, Redouan El Abboudi, Mohamed El Abboudi, Bilal El Abboudi, Sofian El Abboudi, Karim Bensbih, Hadel Bensbih, Mimoun Mallouk, Abdellah El Ghaffouli, Said El Aazzoui

Sentencja

Wykładni art. 96 ust. 1 TFUE należy dokonywać w taki sposób, że przepis ten nie znajduje zastosowania do ograniczeń nałożonych na przedsiębiorstwa taksówkowe, takie jak te, których dotyczy spór w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 28 listopada 2016 r. – Giovanna Judith Kerr/Fazenda Pública

(Sprawa C-615/16)

(2017/C 151/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Giovanna Judith Kerr

Strona przeciwna: Fazenda Pública

Pytanie prejudycjalne

[C]zy postanowienia art. 135 ust. 1 lit. f) i art. 15 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ – system zwolnień – należy interpretować w ten sposób, że obejmują one jedynie strony umów sprzedaży praw do korzystania z nieruchomości, czy też mogą być one interpretowane również w ten sposób, że obejmują one także działalność prowadzoną przez skarżącą polegającą na pozyskiwaniu klientów i promowaniu usług, gwarantującą konkretyzację odpowiedniej sprzedaży ze strony realizującego ją przedsiębiorstwa, na podstawie uprzednio ustalonych wytycznych oraz w ustalonych granicach zniżek i bonów promocyjnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 listopada 2016 r. w sprawie T-579/14 Birkenstock Sales GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 19 stycznia 2017 r.

(Sprawa C-26/17 P)

(2017/C 151/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Birkenstock Sales GmbH (przedstawiciele: C. Menebröcker, Rechtsanwalt, i V. Töbelmann, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 listopada 2016 r. (sprawa T-579/14) w zakresie dotyczącym oddalenia skargi wnoszącej odwołanie;
- uwzględnienie żądań wysuwanych w pierwszej instancji przed Sądem Unii Europejskiej w odniesieniu do towarów, dla których skarga wnoszącej odwołanie została oddalona;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Trybunałem, Sądem i Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnosząca odwołanie domaga się uchylenia wyroku Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie T-579/14 dotyczącej międzynarodowego znaku towarowego nr 1132742 w zakresie, w jakim oddalona została skarga wnoszącej odwołanie, oraz i uwzględnienia żądań wysuwanych w pierwszej instancji w odniesieniu do towarów, dla których skarga została oddalona.
2. Wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ z tego względu, że Sąd błędnie zastosował zasady dotyczące trójwymiarowych znaków towarowych do będącego przedmiotem postępowania międzynarodowego znaku towarowego. Ponadto wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd, dokonując oceny międzynarodowego znaku towarowego zgodnie z zasadami dotyczącymi trójwymiarowych znaków towarowych, nie ustalił „norm i zwyczajów branżowych” w przypadku przedmiotowych towarów, a wreszcie, że przy dokonywaniu oceny na podstawie całościowego wrażenia wywieranego przez międzynarodowego znaku towarowego Sąd zastosował kryteria surowsze niż te przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
3. Dodatkowo wnosząca odwołanie zwraca uwagę na wewnętrzną sprzeczność wyroku wydanego w pierwszej instancji, ponieważ stwierdzono w nim, że charakter odróżniający oznaczenia należy ustalać w odniesieniu do samego oznaczenia, jednak przy ocenie tego charakteru uwzględniono też kwestie używania, a udzielając odpowiedzi na pytanie, czy dane oznaczenie może być jednocześnie używane jako oznaczenie dwu- i trójwymiarowe, powołano się na wcześniej wydany wyrok.
4. W dalszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi przeinaczenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim w wyroku wywodzono, że EUIPO nie jest zobowiązane udowodnić swojego stwierdzenia, iż międzynarodowy znak towarowy nie odbiega znacząco od zwyczajowo przyjętych w danej branży form wykorzystania, ponieważ Izba Odwoławcza oparła się na okolicznościach faktycznych wynikających z praktycznego doświadczenia nabytego w związku z obrotem danych towarów, które mogą być znane każdemu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 listopada 2016 r. w sprawach połączonych T-268/15 i T-272/15 Apcoa Parking Holdings GmbH przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 23 stycznia 2017 r. przez Apcoa Parking Holdings GmbH

(Sprawa C-32/17 P)

(2017/C 151/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Apcoa Parking Holdings GmbH (przedstawiciel: Dr. A. Lohmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (siódma izba) z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawach połączonych T-268/15 i T272/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO (dawniej OHIM) z dnia 25 marca 2015 r. w sprawach R 2062/2014-4 i R 2063/2014-4;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie postanowienie wynika z uchybienia proceduralnego (pierwszy zarzut odwołania). Dodatkowo narusza prawo Unii. Sąd nie uwzględnił podstawowych okoliczności (drugi zarzut odwołania). Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych (trzeci zarzut odwołania). Postanowienie narusza zasadę jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego (czwarty zarzut odwołania).

Pierwszy zarzut odwołania: Sąd orzekł w przedmiocie skarg bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania. Wnosząca odwołanie wyraźnie wniosła jednak o przeprowadzenie rozprawy.

Przeprowadzenie rozprawy nie było zbyteczne, ponieważ skarga nie była ani oczywiście niedopuszczalna, ani oczywiście pozbawiona podstawy prawnej. Postanowienie wynika zatem z uchybienia proceduralnego.

Drugi zarzut odwołania: Wydając postanowienie, Sąd naruszył prawo Unii. Wbrew rozstrzygnięciu Sądu na przeszkodzie rejestracji przedmiotowych znaków towarowych nie stoi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾. Rozpatrywane znaki nie są oznaczeniami opisowymi.

Sąd nie uwzględnił podstawowych okoliczności. Przyjął on, że dla kręgu odbiorców w Zjednoczonym Królestwie z anglojęzycznego określenia „Parkway” wynika, że mowa jest o parkingu na stacji kolejowej. Sąd pominął przy tym, że urząd ds. znaków towarowych w Wielkiej Brytanii wyraźnie ustosunkował się do tej kwestii, i to podczas rozprawy, a po przeprowadzeniu szczegółowej analizy wykluczył, że chodzi tu o oznaczenie opisowe. Gdy określenie to używane jest samodzielnie, tak jak w rozpatrywanym znaku towarowym, nie ma ono znaczenia, które przypisał mu Sąd. Identyczne znaki towarowe „Parkway” zostały uznane za zdolne do objęcia ich ochroną i zarejestrowane w drodze rozszerzenia ochrony międzynarodowej w kilku państwach członkowskich (m.in. w Irlandii) i w postaci krajowego zgłoszenia w Zjednoczonym Królestwie.

Powyzsze okoliczności zostały pominięte przez Sąd, który wskazał jedynie na to, że ogólnie nie jest związany orzeczeniami krajowymi. Przeoczył on przy tym fakt, że okoliczność, iż nie jest on związany tymi orzeczeniami, nie zwalnia go z obowiązku przynajmniej wzięcia pod uwagę i dokonania oceny wszystkich istotnych okoliczności. Krajowe rejestracje identycznych znaków towarowych w państwach członkowskich, z których obszarów językowych dane określenie pochodzi, stanowi mimo wszystko istotną okoliczność. Całkowite jej pominięcie stanowi naruszenie prawa.

Trzeci zarzut odwołania: Sąd wywiódł przyjęte przez siebie znaczenie określenia „Parkway” z dwóch źródeł słownikowych. Przywołał jednak te źródła w sposób niepełny i przeinaczony. Sąd przemilczał, że ze źródeł tych nie można wywieść ogólnego znaczenia samodzielnie występującego określenia „Parkway” w sposób, w jaki Sąd przywołał je w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia. Również to szczegółowo wynikało z części decyzji urzędu ds. znaków towarowych Zjednoczonego Królestwa dotyczącej zdolności tego znaku do objęcia go ochroną na tym terytorium. Również tam zostały omówione te same źródła słownikowe. Tamtejszy urząd ds. znaków towarowych doszedł do wniosku, że słownikowe znaczenie tego określenia nie stoi na przeszkodzie objęciu go ochroną jako znaku towarowego. Gdyby Sąd ocenił te źródła bez przeinaczania, sam musiałby dojść do podobnego wniosku. Przeinaczenie okoliczności faktycznych również stanowi naruszenie prawa.

Czwarty zarzut odwołania: W postanowieniu naruszono zasadę jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego. Sąd nie zgodził się bowiem na przyznanie wnoszącej odwołanie jednolitej ochrony jej znaków w Unii Europejskiej, mimo że w odniesieniu do żadnego państwa członkowskiego nie występuje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 10 lutego 2017 r. – Jonathan Heintges/Germanwings GmbH**

(Sprawa C-74/17)

(2017/C 151/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jonathan Heintges

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytania prejudycjalne

- I. Czy art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wskazane w nim „dalsze odszkodowanie” obejmuje tylko roszczenia, które mają oparcie w podstawach poza rozporządzeniem?
- II. a. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 8 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że, w wypadku gdy przewoźnik lotniczy nie świadczy usług przewidzianych w ust. 1 i 2 tego artykułu, z przepisu tego wynika, iż pasażerowi przysługuje własne roszczenie odszkodowawcze z tytułu niewykonania owych usług, a jeśli tak, to czy owo roszczenie obejmuje także zwrot kosztów za zorganizowany przez samego pasażera zmieniony przewóz do miejsca docelowego?
 - aa. Jeżeli na pytanie drugie lit. a) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy odszkodowanie dotyczące zorganizowanego przez samego pasażera przewozu zastępczego podlega potrąceniu na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 261/2004?
 - b. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca a prawo krajowe zawiera uregulowanie, zgodnie z którym pasażerowi z powodu naruszenia zobowiązania z art. 8 rozporządzenia przysługuje od przewoźnika lotniczego roszczenie o zwrot kosztów, jakie pasażer ten poniósł ze względu na samodzielne zorganizowanie sobie przewozu zastępczego, to czy owo roszczenie odszkodowawcze istniejące na podstawie prawa krajowego podlega potrąceniu na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia?
 - c. Jeżeli zostanie potwierdzone potrącenie na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 261/2004, niezależnie od tego, czy na podstawie pkt II.a. czy II.b., to czy art. 12 należy interpretować w ten sposób, że potrącenie następuje automatycznie, bez konieczności powołania się nań przez stronę zobowiązaną do odszkodowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2016 r. w sprawie T-217/15,
Fiesta Hotels & Resorts/EUIPO – Residencial Palladium (Palladium Palace Ibiza Resort & Spa),
wniesione w dniu 9 lutego 2017 r. przez Fiesta Hotels & Resorts, S.L.**

(Sprawa C-75/17 P)

(2017/C 151/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Fiesta Hotels & Resorts, S.L. (przedstawiciele: adwokaci J.B. Devaureix i J.C. Erdozain López)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Residencia Palladium S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu w sprawie T-217/15 z dnia 30 listopada 2016 r. w całości;
- uwzględnienie w całości żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. **Pierwszy zarzut odwołania** dotyczy tego, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, że wskutek art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem”) wymóg posiadania znaczenia „większego niż lokalne” jest spełniony niezależnie od tego, w jakim wymiarze geograficznym właściciel przywołanego znaku towarowego prowadzi działalność. Interpretacja ta pomija dosłowne znaczenie terminu „lokalny”, a także cel leżący u podstaw art. 8 ust. 4 rozporządzenia.

Zaskarżone orzeczenie jest obarczone zarzucanym naruszeniem prawa w zakresie, w jakim w chwili określania tego, czy podnoszone niezarejestrowane oznaczenie handlowe ma znaczenie tylko lokalne, czy nie, wzięto pod uwagę dokumenty o skuteczności poza terytorium Hiszpanii.

Ponadto na podstawie okoliczności, że usługi świadczone przez zakład, dla którego oznaczenia używa się znaku towarowego lub nazwy handlowej, są skierowane do odbiorców międzynarodowych, nie można wywodzić, że używanie oznaczenia jest ponadlokalne.

Wniosek, który wyciągnięto w wyroku w odniesieniu do wymogu znaczenia „nie tylko lokalnego” narusza bowiem cel art. 8 ust. 4 rozporządzenia. I tak w wyroku tym uznano, że wymóg ten zastosowany do nazwy handlowej, na którą się powołano w sprzeciwie dotyczącym zgłoszenia unijnego znaku towarowego, nie zależy od lokalnego znaczenia zakładu, który jej używa, ale od „rozproszonego pochodzenia geograficznego jego klienteli lub od renomy, którą cieszy się wśród odbiorców na szczeblu krajowym, a nawet międzynarodowym”. Poprzez to stwierdzenie wyrok wychodzi poza ograniczony cel art. 8 ust. 4 rozporządzenia, jako że umożliwia łatwy dowód na przekroczenie ściśle lokalnego znaczenia poprzez powołanie się na zwykłe używanie niezarejestrowanego oznaczenia w Internecie lub – przy uwzględnieniu okoliczności rozpatrywanego przypadku – międzynarodowy charakter gości, którzy zatrzymują się w rozpatrywanym zakładzie.

2. W ramach **drugiego zarzutu odwołania** podnosi się, że w wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, iż wskutek art. 8 ust. 4 rozporządzenia w związku z art. 9 ust. 1 lit. d) Ley 17/2001, de 7 de diciembre, de Marcas (ustawy 17/2001 z dnia 7 grudnia 2001 r. o znakach towarowych), obowiązującej w Hiszpanii, nie jest wymagane, by przywołane niezarejestrowane oznaczenie było powszechnie znane, choć przeważająca część orzecznictwa dotyczącego tej kwestii w Hiszpanii wychodzi dokładnie z przeciwnego założenia, to znaczy, że wymagane jest nie tylko używanie powoływanego oznaczenia, ale także to, by wspomniane używanie było powszechnie znane na znaczącej części terytorium Hiszpanii.
3. **Trzeci zarzut odwołania** opiera się na tym, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, iż spełnione są przesłanki art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, na podstawie wyroku LAGUIOLE (ust. 37), choć wyrok ten nie ma zastosowania do tego przypadku, gdyż w niniejszej sprawie przedmiotem wykładni jest prawo hiszpańskie, a nie prawo francuskie jak w wyroku LAGUIOLE, i choć strona skarżąca przytoczyła wyroki hiszpańskiego Tribunal Supremo, które wyraźnie zabraniają, by niezarejestrowana nazwa handlowa stanowiła przeszkodę dla używania późniejszego znaku towarowego, przy czym druga strona nie powołała się na hiszpańską ustawę o nieuczciwej konkurencji, która rzekomo obejmuje tę możliwość, czemu strona skarżąca w uzasadniony sposób zaprzeczyła.
4. Wreszcie w **czwartym zarzucie odwołania** zarzuca się, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez wykładnię pojęcia „pośrednich znaków towarowych” ukutej zgodnie z hiszpańską ustawą o znakach towarowych, a konkretnie, że zaskarżony wyrok narusza prawo w związku z art. 65 rozporządzenia.

Strona wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ wspomniany art. 65 rozporządzenia nie stoi sensu stricto na przeszkodzie badaniu kwestii prawnej, która się pojawia w świetle argumentacji prawnej przedstawionej przez strony. Wbrew temu, co stwierdzono w wyroku, strona skarżąca nie zmierza do zmiany podstawy faktycznej, którą Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę w chwili wydawania decyzji, lecz tylko do wskazania podstawy prawnej, która uwidacznia naruszenie prawa wynikające z decyzji EUIPO będącej przedmiotem skargi.

Wnosząca odwołanie przywołuje zasadę iura novit curia, stanowiącą, że sąd w chwili wydawania orzeczenia musi stosować normy prawne, które uważa za właściwe, jak też zmienić podstawę prawną, na której opierają się roszczenia stron, o ile rozstrzygnięcie jest zgodne z stanem faktycznym i prawnym przedstawionym przez strony sporu i niezmieniona pozostaje przytoczona podstawa roszczenia ani nie przekształca to problemu w inny odmienny problem. W tym znaczeniu Sąd powinien był przeprowadzić ocenę argumentacji wnoszącej odwołanie, jako że nieuczynienie tego było ograniczeniem jej prawa do obrony i pozbawieniem jej praw wynikających z rejestracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 13 lutego 2017 r. – SC Petrolel-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu/ Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

(Sprawa C-76/17)

(2017/C 151/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Petrolel-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu

Strona pozwana: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 30 TFUE sprzeciwiają się wykładni w takim sensie, że w przypadku kiedy podatnik faktycznie poniósł opłatę o skutku równoważnym, to może on żądać zwrotu wpłaconych takim tytułem kwot, nawet jeżeli mechanizm zapłaty tej opłaty został ustanowiony w przepisach prawa krajowego w taki sposób, że opłata ta przerzucana jest na konsumenta europejskiego?
- 2) Czy zwrot kwot pobranych tytułem opłaty o skutku równoważnym, w przypadku kiedy kwoty te zostały faktycznie poniesione przez podatnika (ale nie przeniesione na konsumenta), jest zgodny z przepisami prawa wspólnotowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 lutego 2017 r. – Rafael Ramón Escobedo Cortés/Banco de Sabadell S.A.

(Sprawa C-94/17)

(2017/C 151/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rafael Ramón Escobedo Cortés

Strona pozwana: Banco de Sabadell S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 w związku [pkt 1 lit. e) załącznika] i art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie orzecznictwu, wedle którego postanowienie umowy kredytu ustanawiające stopę odsetek za zwłokę przekraczającą o ponad 2 % stopę rocznych odsetek kapitałowych ustanowionych w umowie stanowi nieproporcjonalnie wysoką kompensatę nałożoną na konsumenta, który popadł w zwłokę w wypełnianiu zobowiązania zapłaty i jest w związku z tym nieuczciwie?

- 2) Czy art. 3 w związku z [pkt 1 lit. e) załącznika], art. 4 ust. 1, art. 6, ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 sprzeciwiają się orzecznictwu, które stwierdzając nieuczciwość postanowienia zawartego w umowie kredytu ustanawiającego stopę odsetek za zwłokę, wskazuje jako kryterium weryfikacji nieuczciwości nadwyżkę owych odsetek nad odsetkami kapitałowymi, ze względu na to, że stanowi „nieproporcjonalnie wysoką kompensatę nałożoną na konsumenta, który nie wypełnił swych zobowiązań” i nakazuje, że skutkiem stwierdzenia nieuczciwości ma być całkowite zniesienie owej nadwyżki, w związku z czym w dalszym ciągu należne są jedynie odsetki kapitałowe do chwili spłaty kredytu?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy stwierdzenie nieważności postanowienia ustanawiającego stopę odsetek za zwłokę ze względu na jego nieuczciwość musi wywoływać inne skutki, by było zgodne dyrektywą 93/13, jak na przykład całkowite zniesienie odsetek, zarówno kapitałowych, jak również za zwłokę, gdy kredytobiorca nie wypełnia swego zobowiązania spłat kwot kredytu w terminach przewidzianych w umowie lub nałożenie odsetek ustawowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de
Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lutego 2017 r. – Gardenia Vernaza Ayovi/Consorti Sanitari de
Terrassa**

(Sprawa C-96/17)

(2017/C 151/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gardenia Vernaza Ayovi

Strona pozwana: Consorti Sanitari de Terrassa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że zakresem pojęcia warunków pracy, o którym mowa w klauzuli 4 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, objęte jest rozwiązanie prawne przyjęte w porządku prawnym dla kwalifikacji zwolnienia dyscyplinarnego uznanego za bezprawne a w szczególności rozwiązanie przewidziane w art. 96.2 królewskiego dekretu ustawodawczego 5/2015 z dnia 30 października zatwierdzającego tekst jednolity ustawy o statucie podstawowym funkcjonariuszy publicznych?
- 2) Czy zgodnie z klauzulą 4 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowi dyskryminację sytuacja taka jak przewidziana w art. 96.2 królewskiego dekretu ustawodawczego 5/2015 z dnia 30 października zatwierdzającego tekst jednolity ustawy o statucie podstawowym funkcjonariuszy publicznych, w której zwolnienie dyscyplinarne pracownika zatrudnionego na stałe w organie administracji publicznej w wypadku stwierdzenia jego bezskuteczności – bezprawności – wymaga zawsze przywrócenia pracownika na stanowisko, lecz gdy pracownik jest zatrudniony na czas nieokreślony [ale nie na stałe] lub tymczasowo i wykonuje przy tym te same zadania, co pracownik zatrudniony na stałe, zapewniona jest możliwość nieprzywrócenia go na stanowisko w zamian za odszkodowanie?
- 3) Czy odmienne traktowanie mogłoby być uzasadnione w sytuacji opisanej w poprzednim pytaniu, gdyby rozpatrywać ją nie w świetle dyrektywy, lecz w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 175 s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Contas (Portugalia) w dniu 28 lutego 2017 r. – Secretaria Regional de Saúde dos Açores/Ministério Público

(Sprawa C-102/17)

(2017/C 151/27)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal de Contas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretaria Regional de Saúde dos Açores

Strona pozwana: Ministério Público

Pytania prejudycjalne

Czy art. 58 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wskazanym przepisom krajowym [art. 40 ust. 3 i ust. 5 lit. c) regionalnego dekretu z mocą ustawy nr 27/2015/A z dnia 29 grudnia 2015 r.], które w dziedzinie udzielania zamówień publicznych dopuszczają nałożenie, jako warunku dopuszczenia, kryterium geograficznego polegającego na wykonaniu uprzednio trzech robót budowlanych w tym samym regionie autonomicznym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 marca 2017 r. – Teva UK Ltd; Accord Healthcare Ltd; Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd; Generics (UK) Ltd, działający pod nazwą „Mylan”/Gilead Sciences Inc.

(Sprawa C-121/17)

(2017/C 151/28)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) Ltd, działający pod nazwą „Mylan”

Druga strona postępowania: Gilead Sciences Inc.

Pytania prejudycjalne

Jakie kryteria należy zastosować, aby rozstrzygnąć, czy dany „produkt chroniony jest patentem podstawowym pozostającym w mocy” w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 469/2009?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 9 marca 2017 r. – David Smith/Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland,
Attorney General**

(Sprawa C-122/17)

(2017/C 151/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: David Smith

Strona pozwana: Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

Pytania prejudycjalne

„Czy w sytuacji gdy:

- i. odpowiednie przepisy prawa krajowego przewidują wyłączenie z zakresu odpowiedzialności w ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego wobec osób, dla których nie przewidziano trwale zamocowanych siedzeń w pojeździe mechanicznym,
- ii. zgodnie z postanowieniami polisy ubezpieczeniowej ochrona ubezpieczeniowa obejmuje wyłącznie osoby podróżujące na trwale zamocowanych siedzeniach w pojeździe, i polisa ta była w istocie zatwierdzoną polisą ubezpieczeniową na gruncie prawa krajowego w chwili wypadku,
- iii. wcześniejszym orzeczeniem Trybunału (w sprawie C-356/05 Farrell) przepisy prawa krajowego przewidujące takie wyłączenie z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zostały uznane za sprzeczne z prawem UE, i, co za tym idzie, należy odstąpić od ich stosowania, i
- iv. brzmienie przepisów krajowych uniemożliwia ich wykładnię zgodnie z wymogami prawa UE,

w postępowaniu spornym między osobami prywatnymi i prywatnym towarzystwem ubezpieczeń dotyczącym wypadku drogowego z 1999 r. skutkującego poważnymi uszkodzeniami ciała pasażera, który nie podróżował na trwale zamocowanym siedzeniu pasażera, w którym to postępowaniu za zgodą stron sąd krajowy dopozwał państwo i towarzystwo ubezpieczeniowe po stronie pozwanej, sąd ów, odstępując od stosowania odpowiednich przepisów prawa krajowego, ma również obowiązek niestosowania lub w inny sposób wyłączenia możliwości zastosowania przez ubezpieczyciela klauzuli wyłączającej odpowiedzialność przewidzianej w polisie ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązującej w chwili wypadku, dopuszczając tym samym możliwość dochodzenia przez poszkodowanego odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela na podstawie tej polisy? Ewentualnie czy taki rezultat przełoży się w istocie na bezpośredni horyzontalny skutek dyrektywy wobec osoby prywatnej zakazany prawem UE?”

**Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-127/17)

(2017/C 151/30)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Hottiaux i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nakładając na przedsiębiorstwa transportowe wymóg posiadania specjalnych zezwoleń na korzystanie z niektórych dróg publicznych, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 i 7 dyrektywy Rady 96/53 z dnia 25 lipca 1996r. ustanawiającej dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym⁽¹⁾ w związku z pkt 3.1 i 3.4 załącznika I do tej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskie kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że ruch pojazdów zgodnych z maksymalnym dopuszczalnym naciskiem osi ustalonym na 10t (oś nie napędowa) i 11,5 t (oś napędowa) w pkt 3.1 i 3.4 załącznika I do dyrektywy 96/53/WE, jest ograniczony na blisko 97 % dróg publicznych usytuowanych na terytorium Polski, co jest sprzeczne z art. 3 teje dyrektywy. Powyższe ograniczenie wynika z połączenia dwóch następujących czynników:

- 1) otwarcia dla ruchu pojazdów o maksymalnym dopuszczalnym nacisku na oś 11,5 t jedynie dróg stanowiących część sieci transeuropejskiej (TEN-T) oraz niektórych innych dróg krajowych (art. 41 ust. 2 Ustawy o drogach publicznych); oraz
- 2) wymogu posiadania specjalnego zezwolenia umożliwiającego poruszanie się po innych drogach (art. 64 i następane ustawy Prawo o ruchu drogowym).

Komisja zarzuca również Rzeczypospolitej Polskiej błędną wykładnię art. 7 dyrektywy 96/53/WE. W ocenie RP przepisy te umożliwiają państwu członkowskiemu zastosowanie odstępstwa od ogólnej zasady ustanowionej w art. 3 tej dyrektywy poprzez ograniczenie ruchu pojazdów o nacisku osi napędowej wynoszącym 11,5 t. O ile prawdą jest, że w akapicie drugim art.7 przytaczane są konkretne przykłady, kiedy ruch może być zgodnie z prawem ograniczony (miasta, małe wioski, lub miejsca o szczególnym znaczeniu przyrodniczym), to jednak nadal dotyczy to ograniczeń nałożonych jedynie na niektóre drogi lub obiekty inżynieryjne na określonych odcinkach drogi. Zdaniem Komisji państwo członkowskie nie może rozsądnie powoływać się na możliwość ustanowienia odstępstw, aby objąć nimi blisko 97 % swojej sieci dróg.

Ponadto, zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym⁽²⁾, aby móc poruszać się po drogach niebędących częścią TEN-T, czyli po blisko 97 % dróg stanowiących sieć dróg publicznych, przedmiotowe pojazdy muszą wystąpić o specjalne zezwolenie do właściwych organów i uzyskać je, co pociąga za sobą następujące utrudnienia:

- kompleksowe formalności administracyjne wymagające kontaktów z różnymi organami administracji,
- geograficzny obszar ważności zezwolenia jest ograniczony, co zmusza przedsiębiorstwa transportowe do występowania na ogół o kilka zezwoleń na każdą trasę;
- czas niezbędny do uzyskania zezwolenia i jego koszt.

W końcu, na podstawie art. 64 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy Prawo o ruchu drogowym, zezwolenia kategorii IV na korzystanie z dróg krajowych przez pojazdy o nacisku osi/osi napędowej wynoszącym 11,5 t nie mogą być wykorzystane do przewozu ładunków podzielnych.

Dyrektywa 96/53/WE nie zezwala na tego typu przeszkody i utrudnienia w zakresie swobody przemieszczania się pojazdów. Przedsiębiorstwo, które nie zgodzi się poddać tym warunkom, podlegać będzie zakazowi ruchu drogowego. Takie uregulowanie jest sprzeczne z art. 3 dyrektywy 96/53/WE, który poprzez warunki w nim postawione, uniemożliwia państwom członkowskim na ich terytoriach „odmówienia lub zabronienia” używania w ruchu międzynarodowym pojazdów odpowiadającym wartościom maksymalnym masy określonym w załączniku I do teje dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, s. 59; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 002 P. 478 – 494

⁽²⁾ Obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 sierpnia 2012r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Prawo o ruchu drogowym, Dz. U. 2012, poz. 1137.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2017 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-128/17)

(2017/C 151/31)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (¹);
- ewentualnie stwierdzenie częściowej nieważności tej dyrektywy, w zakresie dotyczącym ustanowienia krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonej dyrektywie następujące zarzuty:

1. Naruszenie zasady lojalnej współpracy (art. 4 ust.3 TUE).

Pozwane instytucje prowadziły prace nad przyjęciem zaskarżonej dyrektywy w sposób nieprzejrzysty, dopuszczając się nierównego traktowania państw członkowskich i narzucenia wyłącznie niektórym państwom członkowskim dodatkowych zobowiązań redukcyjnych, nieznajdujących uzasadnienia w kryterium efektywności kosztowej i przyjętych założeniach w zakresie metodologii dystrybucji zobowiązań. Narzucenie Polsce (oraz dwóm innym państwom członkowskim) – przed zawarciem ostatecznego porozumienia z Parlamentem Europejskim – nowych wartości redukcji emisji w kierunku osiągnięcia bardziej ambitnego ogólnego poziomu redukcji oznaczało, że Polska została faktycznie wykluczona z negocjacji decydujących o ostatecznym kształcie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata.

Ponadto pozwane instytucje pozbawiły Polskę możliwości skutecznej weryfikacji danych dotyczących Polski, które były podstawą do ustalenia krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata i naruszyły w ten sposób przysługujące Polsce prawo do rozpatrzenia jej stanowiska.

2. Naruszenie zasad otwartości i przejrzystości (art. 15 TFUE) oraz brak wystarczającego uzasadnienia (art. 296 TFUE).

Rzeczpospolita Polska podnosi, że nie zostały udostępnione lub opublikowane podstawowe założenia, w oparciu o które określono krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata. Brak jest informacji na temat założeń prognostycznych dotyczących struktury technologicznej poszczególnych sektorów, na których to założeniach zostały oparte z kolei prognozy dotyczące emisji w 2030 r. Brak powyższych informacji z kolei uniemożliwia zweryfikowanie rzetelności prognoz emisji, jakie zostały przyjęte na 2030 r. Po drugie, nie jest wiadomo, na podstawie jakiej formuły został przeliczony ogólny cel zdrowotny dotyczący obniżenia śmiertelności w Unii na zobowiązanie redukcji emisji dla całej Unii oraz dla poszczególnych państw członkowskich.

W konsekwencji nie zostało przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, które przyjęły dyrektywę, w odniesieniu do powyższych zobowiązań redukcyjnych.

3. Naruszenie obowiązków dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonej dyrektywy na poszczególne państwa członkowskie oraz przedstawienia wystarczającej oceny skutków jej wprowadzenia w życie.

Rzeczpospolita Polska podnosi, że biorąc pod uwagę spodziewany, szeroki wpływ zobowiązań do redukcji emisji na 2030 r. i następne lata na gospodarkę i społeczeństwo w państwach członkowskich, przygotowana przez Komisję ocena skutków jest niewystarczająca.

W ocenie skutków wskazano na związek pomiędzy realizacją celów dyrektywy a zmianami strukturalnymi zmierzającymi do obniżenia udziału węgla jako paliwa w sektorze energetycznym i komunalno-bytowym. Jednakże ocena skutków nie zawiera szczegółowej analizy tego, czy przewidywany wpływ realizacji zobowiązań na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię będzie znaczący. Ma to istotne znaczenie, ponieważ potwierdzenie znaczącego wpływu oznaczałoby, że ustawodawca unijny powinien był przyjąć zaskarżoną dyrektywę na innej podstawie prawnej, a mianowicie na podstawie art. 192 ust. 2 TFUE, zamiast na podstawie art. 192 ust. 1 TFUE.

4. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE).

Pozwane instytucje nie uwzględniły dotkliwych kosztów społeczno-gospodarczych, jakie spowoduje realizacja obowiązków w zakresie redukcji emisji poszczególnych zanieczyszczeń w perspektywie od roku 2030 w Polsce. Na skutek tego, realizacja przez Polskę zobowiązań redukcyjnych na 2030 r. i kolejne lata może nieść ze sobą negatywne, dotkliwe konsekwencje społeczno-gospodarcze. Nakłady poniesione w celu realizacji tych zobowiązań mogą okazać się niewspółmierne do spodziewanych efektów.

Określenie w dyrektywie tak wysokich krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata nie było w oczywisty sposób konieczne do osiągnięcia celów określonych w dyrektywie.

5. Naruszenie zasady równości państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TUE) i zasady zrównoważonego rozwoju (art. 191 ust. 3 czwarte tiret w zw. z ust. 2 TFUE).

Nalożone na poszczególne państwa członkowskie obowiązki redukcji emisji w okresie od 2030 r. nie uwzględniają zróżnicowanej sytuacji ekonomicznej, uwarunkowań technologicznych i uwarunkowań społecznych państw członkowskich, w tym rozmiaru potrzeb inwestycyjnych, w różnych regionach Unii. Przy ustalaniu zobowiązań redukcyjnych zastosowano ujednoczoną metodę, w oderwaniu od rzeczywistej i zróżnicowanej sytuacji gospodarczej i społecznej poszczególnych państw członkowskich.

Ponadto ustalając krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji poszczególnych państw członkowskich na 2030 r. i kolejne lata, pozwane instytucje prawdopodobnie nie uwzględniły w należyty sposób transgranicznego napływu znacznych ilości zanieczyszczeń z obszarów leżących w bezpośrednim sąsiedztwie Unii do niektórych państw członkowskich, co może spowodować nierówne traktowanie państw członkowskich graniczących z krajami trzecimi względem państw, których problem napływu zanieczyszczeń spoza Unii nie dotyczy.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 344, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 17 marca 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i Á.M. Almendros Manzano, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oddalenie jako bezzasadnego żądania Gascogne Sack Deutschland i Gascogne, wniesionego w pierwszej instancji, zasądzenia kwoty 187 571 EUR tytułem strat, które miały ponieść pozwane z powodu dodatkowych spłat gwarancji bankowej po upływie rozsądnego terminu;

— obciążenie Gascogne Sack Deutschland i Gascogne kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie formułuje trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia związku przyczynowego, ponieważ Sąd orzekł, że naruszenie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia stanowiło decydującą przyczynę szkody majątkowej, która miała powstać w wyniku spłaty kosztów gwarancji bankowej, mimo że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wybór przedsiębiorstwa polegający na nieuiszczeniu grzywny w trakcie postępowania przed sądem Unii stanowi decydującą przyczynę powstania takich kosztów.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia szkody, ponieważ Sąd odmówił zastosowania do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą kosztów gwarancji bankowej tego samego warunku, który sformułował w odniesieniu do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą odsetek od kwoty grzywny, w stosunku do której skarżące w pierwszej instancji były zobowiązane wykazać, iż ciężar finansowy związany z tą płatnością jest wyższy niż korzyść jaką mogły odnieść z nieuiszczenia grzywny.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnym określeniu okresu, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa oraz na braku uzasadnienia, ponieważ Sąd uznał, nie wskazując przyczyn swego rozstrzygnięcia, że okres, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa polegająca na spłacie kosztów gwarancji bankowej mógł różnić się od okresu, w którym umiejscowił on zachowanie niezgodne z prawem, które miało tę szkodę spowodować.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 22 marca 2017 r. przez Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne S.A.

(Sprawa C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne S.A. (przedstawiciele: adwokaci F. Puel i E. Durand)

Druga strona postępowania: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komisję Europejską

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylene w części zaskarżonego wyroku, przekazanego do wiadomości pełnomocników wnoszących odwołanie za pośrednictwem portalu e-Curia w dniu 16 stycznia 2017 r., w którym to wyroku Sąd stwierdziwszy naruszenie rozsądnego terminu na wydania orzeczenia w sprawach, w których wyroki zapadły w dniu 16 listopada 2011 r., Groupe Gascogne/Komisja (T-72/06) i Sachsa Verpackung/Komisja (T-79/06) oraz zaistnienie szkód majątkowych i niemajątkowych, jakie poniosły wnoszące odwołanie w wyniku naruszenia rozsądnego terminu na wydania orzeczenia, zasądził od Unii Europejskiej odszkodowania nieadekwatne i nieodzwierciedlające rozmiaru poniesionych w ten sposób szkód;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w przedmiocie finansowego naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych poniesionych przez wnoszące odwołanie, zgodnie z ich żądaniami, w ramach przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Gascogne podnosi, że odmawiając zasądzenia odszkodowania za szkodę majątkową powstałą przed dniem 30 maja 2011 r., ze względu na fakt, iż Sąd nie może orzekać ultra petita, Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, błędnie interpretując i stosując tę zasadę.

W ramach zarzutu drugiego, Gascogne twierdzi, że przyjmując jako moment powstania szkody majątkowej w celu obliczenia jej rozmiaru, moment określony przez Gascogne w sposób retrospektywny na podstawie przewlekłości postępowania, którego czas trwania oceniła ona na 30 miesięcy, a który Sąd ocenił na 20 miesięcy oraz zasądzając w ten sposób odszkodowanie za szkodę majątkową poniesioną przez Gascogne przez okres 6 miesięcy, podczas gdy Sąd wyraźnie orzekł, że poniesiona szkoda majątkowa polega na spłacie kosztów gwarancji bankowej przez okres odpowiadający przekroczeniu rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia (mianowicie okresowi 20 miesięcy), Sąd wydał orzeczenie formalnie wewnętrznie sprzeczne i nie zastosował się do swoich wniosków.

W ramach zarzutu trzeciego, Gascogne argumentuje, że stosując inne zasady obliczania wartości szkody majątkowej niż pierwotnie przedstawione przez wnoszące odwołanie, nie dając im jednocześnie możliwości ustosunkowania się do konsekwencji zastosowania takiej metody obliczeniowej, Sąd naruszył prawo wnoszących odwołanie do obrony.

W ramach zarzutu czwartego, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd orzekając brak możliwości zasądzenia zadośćuczynienia za poniesioną szkodę niemajątkową, której wartość okazała się proporcjonalnie zbyt wysoka w stosunku do wartości grzywny nałożonej przez Komisję Europejską, z tego względu, że zgodnie z orzecznictwem sądu Unii nie może zakwestionować, w całości lub w części kwoty grzywny z powodu niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia – Sąd naruszył prawo błędnie interpretując i stosując przytoczone orzecznictwo.

W ramach zarzutu piątego, wnoszące odwołanie podnoszą, że nie uwzględniając żądania zadośćuczynienia za poniesioną przez nie szkodę niemajątkową z tego względu, że z uwagi na wysokość żądanego zadośćuczynienia, jego zasądzenie doprowadziłoby w rzeczywistości do zakwestionowania grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie – mimo że postanowienia art. 256 ust. 1 i art. 340 akapit 2 TFUE wyraźnie uprawniają każdą osobę, która poniosła szkodę wyrządzoną przez instytucje europejskie do wniesienia skargi do Sądu i uzyskania naprawienia szkody – Sąd pozbawił skuteczności i naruszył postanowienia art. 256 ust. 1 i art. 340 akapit 2 TFUE oraz naruszył prawo do skutecznego środka prawnego.

W ramach zarzutu szóstego, wnoszące odwołanie twierdzą, że zasądzając na ich rzecz zadośćuczynienie w wysokości 5 000 EUR tytułem poniesionej szkody niemajątkowej, orzekając jednocześnie, po pierwsze, że zasądzenie zadośćuczynienia szkodzie niemajątkowej nie może zakwestionować, nawet częściowo, kwoty grzywny nałożonej przez Komisję, a po drugie, wyraźnie uznając istnienie szkody niemajątkowej poniesionej przez wnoszące odwołanie, która podlega zadośćuczynieniu zważając na „wagę niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia” oraz „zakres skuteczności niniejszej skargi”, Sąd wydał orzeczenie formalnie wewnętrznie sprzeczne.

W ramach zarzutu siódmego, wnoszące odwołanie podnoszą, że orzekając – nie uzasadniając przy tym w żaden sposób swego rozstrzygnięcia – że po pierwsze, stwierdzenia niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia było, zważając na przedmiot i wagę naruszenia, wystarczające aby zadośćuczynić naruszeniu reputacji, na które powołują się wnoszące odwołania oraz że po drugie, odszkodowanie w wysokości 5 000 EUR stanowi adekwatne zadośćuczynienie poniesionej szkodzie niemajątkowej, Sąd uchybił ciężącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – El-Qaddafi/Rada

(Sprawa T-681/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Libii — Zamrożenie środków finansowych — Ograniczenia wjazdu na terytorium Unii i przejazdu przez nie — Pozostawienie nazwiska skarżącej w wykazie — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 151/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Maskat, Oman) (przedstawiciele: początkowo J. Jones, QC, następnie S. Bafadhel, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i A. de Elera-San Miguel Hurtado, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r. zmieniającej decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. 2014, L 183, s. 52) w zakresie, w jakim utrzymuje ona nazwisko skarżącej w wykazie zawartym w załącznikach I i III do decyzji Rady 2011/137/WPZiB z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. 2011, L 58, s. 53), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. 2014, L 183, s. 1) w zakresie, w jakim utrzymuje ono nazwisko skarżącej w wykazie zawartym w załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. 2011, L 58, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r. zmieniającej decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii w zakresie, w jakim utrzymuje ona nazwisko Aishy Muammer Mohamed El-Qaddafi w wykazie zawartym w załącznikach I i III do decyzji Rady 2011/137/WPZiB z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii w zakresie, w jakim utrzymuje ono nazwisko Aishy Muammer Mohamed El-Qaddafi w wykazie zawartym w załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2017 r. – Grecja/Komisja(Sprawa T-112/15) ⁽¹⁾

[EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — System pomocy obszarowej — Pojęcie trwałych użytków zielonych — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Ryczałtowa korekta finansowa — Potrącenie wcześniejszej korekty]

(2017/C 151/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: początkowo I. Chalkias, G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou, a następnie G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo D. Triantafyllou i A. Marcoulli, a następnie D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2014/950/UE z dnia 19 grudnia 2014 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim dotyczy kwot korekty w wysokości 5 007 867,36 EUR, potrącenia 2 318 055,75 EUR oraz skutku finansowego wynoszącego 2 689 811,61 EUR, co się tyczy wydatków poniesionych przez Republikę Grecką w sektorze rozwoju obszarów wiejskich EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe), za rok budżetowy 2009, z powodu niedociągnięć w systemie identyfikacji działek rolnych (LPIS) i w kontrolach na miejscu (drugi filar, rok składania wniosków 2008).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji 2014/950/UE z dnia 19 grudnia 2014 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim dotyczy kwot korekty w wysokości 5 007 867,36 EUR, potrącenia 2 318 055,75 EUR oraz skutku finansowego wynoszącego 2 689 811,61 EUR, co się tyczy wydatków poniesionych przez Republikę Grecką w sektorze rozwoju obszarów wiejskich EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe), za rok budżetowy 2009, z powodu niedociągnięć w systemie identyfikacji działek rolnych (LPIS) i w kontrolach na miejscu (drugi filar, rok składania wniosków 2008).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Deutsche Telekom/Komisja(Sprawa T-210/15) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie stosowania reguł konkurencji — Odmowa dostępu — Obowiązek uzasadnienia — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny — Konsultowanie się z osobami trzecimi — Przejrzystość — Brak odpowiedzi na ponowny wniosek w wyznaczonym terminie]

(2017/C 151/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Telekom (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rosenfeld i O. Corzilius)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Vondung i A. Buchet, następnie F. Erlbacher, P. Van Nuffel i A. Dawes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 263 TFUE zmierzający do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 17 lutego 2015 r. odmawiającej udzielenia skarżącej dostępu do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie nadużywania pozycji dominującej o numerze referencyjnym COMP/AT.40089 – Deutsche Telekom.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Telekom AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 17.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (J AND JOY)

(Sprawa T-387/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Słowny unijny znak towarowy J AND JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J & Joy SA (Waremmes, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Maqua, C. Pirenne i C. Smits)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Joy-Sportswear GmbH (Ottensooos, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kiphuth)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1352/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Joy-Sportswear a J & Joy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) J & Joy SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (JN-JOY)(Sprawa T-388/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Słowny unijny znak towarowy JN-JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J & Joy SA (Waremmе, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Maqua, C. Pirenne i C. Smits)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Joy-Sportswear GmbH (Ottensooos, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kiphuth)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1353/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Joy-Sportswear a J & Joy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) J & Joy SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (J&JOY)(Sprawa T-389/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny unijny znak towarowy J&JOY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy joy SPORTSWEAR — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Podobieństwo oznaczeń — Kryteria oceny — Złożony znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J & Joy SA (Waremmе, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Maqua, C. Pirenne i C. Smits)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Joy-Sportswear GmbH (Ottensooos, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kiphuth)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1355/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Joy-Sportswear a J & Joy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) J & Joy SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – Niderlandy/Komisja

(Sprawa T-501/15) (¹)

[EFRG i EFRROW — Wydatki wykluczone z finansowania — Zintegrowany system zarządzania i kontroli — Zmniejszenia lub wykluczenia w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności — Drobną niezgodność — Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 — Artykuł 71 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 — Ciężar dowodu — Wykładnia załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 73/2009]

(2017/C 151/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i H. Stergiou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Kranenborg i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo: C. Brodie, następnie J. Kraehling i w końcu J. Kraehling i G. Brown, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim dotyczy ona wydatków poniesionych przez Królestwo Niderlandów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Regent University/EUIPO – Regent’s College (REGENT UNIVERSITY)

(Sprawa T-538/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy REGENT UNIVERSITY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy REGENT’S COLLEGE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 pkt b) i art. 53 ust. 1 pkt a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Regent University (Virginia Beach, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: E. Himsworth, QC, i D. Wilkinson, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Regent’s College (Londyn, Wielka Brytania) (przedstawiciel: S. Małynicz, QC)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lipca 2015 r. (sprawa R 1859/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Regent’s College a Regent University.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Regent University zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 9.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2017 r. – Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO – Lion Laboratories (ALCOLOCK)

(Sprawa T-638/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy ALCOLOCK — Słowny znak towarowy Zjednoczonego Królestwa ALCOLOCK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 53 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego]

(2017/C 151/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc. (Toronto, Kanada) (przedstawiciele: adwokaci E. Baud i P. Marchiset)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Lion Laboratories Ltd (Barry, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2015 r. (sprawa R 1323/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Lion Laboratories a Alcohol Countermeasure Systems (International).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc.* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 marca 2017 r. – Portugalia/Komisja

(Sprawa T-733/15) ⁽¹⁾

(Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Uchylenie spornego środka krajowego — Data zaprzestania uchybienia)

(2017/C 151/43)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M. Figueiredo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Silvę Moraisa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares(2015)4178538 z dnia 8 października 2015 r., w której Komisja zażądała od Republiki Portugalskiej zapłaty kwoty 580 000 EUR odpowiadającej ustalonej okresowej karze pieniężnej, za okres od dnia 25 czerwca do dnia 21 sierpnia 2014 r., w wykonaniu wyroku (C-76/13, niepublikowanego, EU:C:2014:2029).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 22.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja

(Sprawa T-28/16) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozwój obszarów wiejskich — Scalanie gruntów i odnowa wsi — Kryteria wyboru operacji — Zasada lojalnej współpracy — Pomocniczość — Uzasadnione oczekiwania — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 151/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo T. Henze i A. Lippstreu, następnie T. Henze i D. Klebs, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Aquilina i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skierowany na podstawie art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2098 z dnia 13 listopada 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i załącznika do niej (Dz.U. 2015, L 303, s. 35) w zakresie, w jakim wyłączają płatności dokonane z tytułu Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) przez właściwą agencję płatniczą Republiki Federalnej Niemiec na kwotę wynoszącą ogółem 7 719 920,30 EUR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2017 r. – Apax Partners UK/EUIPO – Apax Partners Midmarket (APAX PARTNERS)

(Sprawa T-209/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego APAX PARTNERS — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy APAX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apax Partners UK Ltd (Londyn, Wielka Brytania) (przedstawiciele: D. Rose i J. Warner, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Apax Partners Midmarket (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Joly)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lutego 2016 r. (sprawa R 1611/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Apax Partners Midmarket a Apax Partners UK.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Apax Partners UK Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania, włącznie z niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Apax Partners Midmarket w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2017 r. – Cop/EUIPO – Conexa (AMPHIBIAN)(Sprawa T-215/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy AMPHIBIAN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 151/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cop Vertriebs-GmbH (Aresing, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hofmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Conexa LLC (Dover, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat H. Twelmeier)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2016 r. (sprawa R 1984/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Cop a Conexa.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cop Vertriebs-GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2017.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2017 – Proximus/Rada

(Sprawa T-117/17)

(2017/C 151/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Proximus SA/NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: B. Schutyser, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, doręczonej skarżącej w dniu 23 grudnia 2016 r., o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi a nie skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, poprzez który twierdzi, że, wbrew wymogom prawa Unii Europejskiej, metodologia zastosowana do oceny ofert nie pozwala na wybranie najkorzystniejszej ekonomicznie oferty.

**Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon
kai Ergolipton Dimosion Ergon/EBC**

(Sprawa T-124/17)

(2017/C 151/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon (Ateny, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat P.I. Miliarakis)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- zasądzenie od Europejskiego Banku Centralnego (EBC) zapłaty na rzecz obecnej instytucji zabezpieczenia społecznego EFKA na rachunek sekcji/podsekcji TSMEDE (Inżynierowie i wykonawcy robót publicznych) kwoty:
a) 1 606 539 086,28 EUR w odniesieniu do wartości nominalnej wspólnego kapitału dawnej ETAA (kasy pracowników niezależnych) i b) 84 285 086,36 EUR z tytułu obligacji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia niniejszej skargi do dnia zapłaty (ewentualnie, nakazanie EBC zapłaty kwoty odszkodowania wskazanej w zażądanej opinii biegłego);
- zarządzenie przedstawienia, zgodnie z przepisami regulaminu postępowania przed Sądem, opinii biegłego w celu ustalenia dokładnej kwoty szkody, jaką ponieśli członkowie strony skarżącej, a w każdym razie sekcja/podsekcja TSMEDE, dawniej ETAA, a obecnie EFKA;
- nakazanie pozwanemu przedłożenia bądź ujawnienia jego porozumienia z dnia 15 lutego 2012 r. z Republiką Grecką; i
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W niniejszej skardze strona skarżąca powołuje się na odpowiedzialność pozaumowną EBC, gdyż wobec instytucji zabezpieczenia społecznego jako instytucji finansowej nie miał zastosowania Private Sector Involvement (PSI), lecz Official Sector Involvement (OSI).
2. W niniejszej skardze zostaje podkreślony związek Banku Grecji, jako członka Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), z EBC i w związku z tym związek przyczynowy dotyczący stosowania OSI przez Bank Grecji i odpowiedzialności EBC z tytułu zaniechania, jako że dopuścił on do stosowania OSI przez członka ESBC. Ponadto w niniejszej skardze strona skarżąca powołuje się na odpowiedzialność EBC za funkcjonowanie Collective Action Clauses (CAC) ze szkodą dla instytucji zabezpieczenia społecznego.
3. W niniejszej skardze strona skarżąca twierdzi, że należy pociągnąć EBC do odpowiedzialności pozaumownej, gdyż nie uchylił w odpowiednim czasie, a w każdym razie ze skutkiem od dnia 21 lipca 2011 r. (ewentualnie ze skutkiem od dnia 26 października 2011 r.), decyzji z dnia 6 maja 2010 r. (EBC 2010/3–2010/268/UE), w której zagwarantował on w szczególności „niezależnie od jakiegokolwiek zewnętrznej oceny zdolności kredytowej” (chodzi tu o agencje ratingowe Standard & Poor's, Fitch i Moody's) ważność obligacji greckich. Z ogromnym opóźnieniem, czyli w dniu 27 lutego 2012 r., EBC uchylił decyzję z dnia 6 maja 2010 r. decyzją (EBC) 2012/133/UE. Wobec tego przez długi okres EBC – poprzez swoje zaniechanie – umocnił uzasadnione oczekiwania co do obligacji greckich.
4. W niniejszej skardze strona skarżąca podkreśla okoliczność, że z uwagi na OSI EBC wykluczył się z restrukturyzacji greckiego długu publicznego, tak jak skutek jego interwencji zostały wykluczone także krajowe banki centralne. Takie wykluczenie narusza jednak zasadę równego traktowania.

5. W niniejszej skardze strona skarżąca utrzymuje, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, a zwłaszcza strefy euro, nie może dokonać z własnej woli za pomocą krajowego porządku prawnego (parlament – rada ministrów – decyzje ministerialne) jednostronnej restrukturyzacji swojego długu publicznego bez zezwolenia EBC lub przynajmniej jego milczącej zgody, w przeciwnym razie mógłby nastąpić chaos finansowy. W niniejszym przypadku istnieje milcząca zgoda EBC, w związku z czym należy pociągnąć go do odpowiedzialności pozaumownej za szkody w wysokości 53,3 %, która to wysokość narusza samą istotę prawa własności. Zdaniem strony skarżącej występują: związek przyczynowy w odniesieniu do odpowiedzialności EBC z powodu zaniechania za szkody, o których mowa, zawinione zachowanie jego organów i jego odpowiedzialność pozaumowna.

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-161/17)

(2017/C 151/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2017 r. podjętej na podstawie art. 33, 43, 62, 67, 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 41 554 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-22 z dnia 11 stycznia 2017 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 41 554 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 6 stycznia 2017 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty w wysokości 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący uchybień wpływających na formalną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na pięć części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą kompetencja w zakresie decyzji finansowych, które dotyczą posłów, należy do Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie do sekretarza generalnego.
 - Część druga, zgodnie z którą Prezydium Parlamentu Europejskiego nie może zmieniać charakteru i zakresu swoich kompetencji. Sekretarz generalny nie dysponuje bowiem należytych upoważnień udzielonych przez przewodniczącego Prezydium Parlamentu Europejskiego, na którego podstawie mógłby on przyjąć i doręczyć zaskarżone akty, w których chodzi o kwestie finansowe dotyczące posła.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty były pozbawione uzasadnienia oraz wykazywały charakter arbitralny.
 - Część czwarta, dotycząca naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

- Część piąta, dotycząca braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybień wpływających na materialną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na sześć części.
- Część pierwsza, dotycząca naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
 - Część druga, dotycząca nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonych aktów.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie władzy.
 - Część czwarta, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie proceduralne.
 - Część piąta, dotycząca dyskryminacyjnego charakteru zaskarżonych aktów oraz istnienia *fumus persecutionis*.
 - Część szósta, dotycząca braku niezależności OLAF.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-166/17)

(2017/C 151/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 197 799,52 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt SENSATION, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615291/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 191 039,55 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 191 039,55 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615291/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu SENSATION. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt SENSATION, w wysokości 197 799,52 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 191 039,55 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 191 039,55 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu, kosztów podwykonawstwa i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2017 r. – CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs/Komisja**(Sprawa T-168/17)**

(2017/C 151/51)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Schuster)*Strona pozwana:* Komisja**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 249 final z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie ponownego wniosku skarżącej o udzielenie dostępu do akt na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, w szczególności braku uzasadnienia
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia postanowień traktatowych

Skarżąca podnosi, że zastosowane przez Komisję przepisy stanowiące odstępstwo, zawarte w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, są niezgodne z prawem, gdyż są sprzeczne z wyższego rzędu prawem pierwotnym, w szczególności z art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Ponadto w prawie Unii obowiązuje pierwszeństwo stosowania wyższego rzędu prawa pierwotnego względem sprzecznego z nim prawa wtórnego, wobec czego Komisja nie powinna była stosować przepisów stanowiących odstępstwo, zawartych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2017 r. – Pethke/EUIPO**(Sprawa T-169/17)**

(2017/C 151/52)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Ralph Pethke (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji PERS-AFFECT-16-134 z dnia 17 października 2016 r., na podstawie której skarżący został przeniesiony ze skutkiem od dnia 17 października 2016 r. ze stanowiska dyrektora wydziału „Operacje” na stanowisko administratora w organie nadzoru;

- zasądzenie na jego rzecz odszkodowania z tytułu szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia z tytułu krzywdy poniesionych w następstwie naruszenia prawa;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie przepisów regulaminu pracy urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracy”) dotyczących postępowania dyscyplinarnego
 - Skarżący podnosi, że jego przeniesienie na niższy stopień ze stanowiska dyrektora wydziału na stanowisko administratora pozbawionego perspektyw rozwoju kariery nie stanowi uzasadnionego przeniesienia z urzędu, a dyscyplinarne przeniesienie na niższy stopień, które w braku innej podstawy prawnej wymaga przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Pozwany naruszył także przepisy art. 86 regulaminu pracy i załącznika IX do wspomnianego regulaminu.
2. Zarzut drugi: Bezprawność przeniesienia i nadużycie władzy
 - Skarżący podnosi, że warunki zwykłego przeniesienia z urzędu nie zostały spełnione. W istocie jego przeniesienia z urzędu/przeniesienia na niższy stopień nie dokonano w interesie służby, poszczególne (zmieniające się) względy podawane na uzasadnienie tej decyzji wskazują na nadużycie władzy, a wymagana przy zwykłym przeniesieniu z urzędu zasada równowagi także nie została dochowana.
3. Zarzut trzeci: Naruszenie zakazu arbitralności i naruszenie zakazu dyskryminacji ze względu na płeć
 - Skarżący uważa, że jego przeniesienie z urzędu/przeniesienie na niższy stopień w celu zwiększenia udziału kobiet w wyższych kadrach kierowniczych stanowi bezpośrednią dyskryminację ze względu na płeć.
4. Zarzut czwarty: Naruszenie zasady proporcjonalności
 - Skarżący podnosi, że jego przeniesienie dyscyplinarne stanowi dysproporcjonalny środek w ramach wewnętrznej reorganizacji EUIPO.
5. Zarzut piąty: Naruszenie prawa do dobrej administracji i naruszenie obowiązku dochowania staranności – Naruszenie integralności fizycznej i psychicznej skarżącego – Mobbing
 - W ramach zarzutu piątego skarżący podnosi, że jego „brutalne” przeniesienie na niższy stopień stanowi naruszenie jego integralności fizycznej i psychicznej i nie jest zgodne z minimalnymi standardami, jakich wymaga dobra administracja.

W wyniku działania i zaniechania EUIPO skarżący poniósł szkodę majątkową oraz doznał krzywdy.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-177/17)

(2017/C 151/53)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 211 185,95 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt ASK-IT, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615292/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 143 910,77 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 143 910,77 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615292/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu ASK-IT. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt ASK-IT, w wysokości 211 185,95 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 143 910,77 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 143 910,77 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu, kosztów podwykonawstwa i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Menta y Limón Decoración/EUIPO – Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (Przedstawienie mężczyzny w stroju regionalnym)

(Sprawa T-183/17)

(2017/C 151/54)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Menta y Limón Decoración, SL (Argame, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma (Santa Cruz de La Palma, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie mężczyzny w stroju regionalnym) – unijny znak towarowy nr 10 822 013

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 510/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- utrzymanie w mocy decyzji z dnia 28 stycznia 2015 r., wydanej w pierwszej instancji przez Wydział Unieważnień EUIPO, o odrzuceniu w całości znaku towarowego nr 10 822 013 zgłoszonego przez Ayuntamiento de Santa Cruz de La Palma
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania, jak również postępowania w sprawie unieważnienia oraz postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 53 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-189/17)

(2017/C 151/55)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 64 720,19 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt HUMABIO, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615288/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 27 830,27 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 27 830,27 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615288/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu HUMABIO. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt HUMABIO w wysokości 64 720,19 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 27 830,27 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 27 830,27 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2017 r. – EKETA/Komisja**(Sprawa T-190/17)**

(2017/C 151/56)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 172 992,15 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt CATER, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615289/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 112 737,15 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 112 737,15 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615289/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu CATER. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt CATER w wysokości 172 992,15 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 112 737,15 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 112 737,15 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CaramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Odcień różu)**(Sprawa T-195/17)**

(2017/C 151/57)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: CaramTec (Plochingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i E. Nicolás Gómez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C5 Medical Werks (Grand Junction, Kolorado, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżająca

Sporny znak towarowy: Kolorowy graficzny znak towarowy w kolorze różowym – unijny znak towarowy nr 10 214 195

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie R 930/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania w razie wstąpienia przez nią do sprawy w charakterze interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 i 83 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – Naftogaz of Ukraine/Komisja

(Sprawa T-196/17)

(2017/C 151/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NJSC Naftogaz of Ukraine (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci D. Mjaaland, A. Haga, P. Grzejszczak i M. Krakowiak)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 z dnia 28 października 2016 r. w sprawie rewizji przyznanego na podstawie dyrektywy 2003/55/WE wyłączenia Ostseepipeline-Anbindungsleitung spod wymogów dotyczących dostępu stron trzecich do sieci i regulacji taryfowej; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: nieważność decyzji Komisji z 2016 r. z powodu braku kompetencji

- Artykuł 36 ust. 9 dyrektywy 2009/73/WE nie przyznaje Komisji kompetencji do zatwierdzenia decyzji organu regulacyjnego zmieniającej zwolnienie przyznane na podstawie art. 36 ust. 1, które instytucja ta wcześniej zatwierdziła.
- Pomocniczo, gdyby Komisja miała kompetencję do zatwierdzenia takiej decyzji, to może mieć to miejsce tylko w ograniczonych sytuacjach, przykładowo wtedy gdy nastąpiła istotna zmiana okoliczności od momentu wydania jej poprzedniej decyzji w sprawie zatwierdzenia. W przeciwnym wypadku podważona zostałaby zasada pewności prawa. Komisja nie była uprawniona do wydania decyzji w okolicznościach niniejszego przypadku.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 36 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE

- Pomocniczo, gdyby Komisja miała co do zasady kompetencję do wydania decyzji, mogłaby ją wydać zgodnie z prawem tylko wtedy, gdyby zostały spełnione kryteria określone w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE.
- Zdaniem strony skarżącej decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. a). Decyzja nie zwiększy konkurencji w dostawach gazu i nie zwiększy bezpieczeństwa dostaw w krajach Europy Centralnej i Wschodniej UE i Wspólnoty Energetycznej.
- Decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. b). Nie ma żadnego ryzyka związanego z inwestycją, gdyż odnośny gazociąg jest eksploatowany od lipca 2011 r.
- Decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. e). Decyzja ma szkodliwy wpływ na konkurencję i na skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego w UE i Wspólnocie Energetycznej, gdyż może wzmocnić pozycję dominującą zajmowaną przez PJSC Gazprom i powiązane z nią przedsiębiorstwa na właściwym rynku geograficznym i przyczynić się do podziału rynku wewnętrznego wzdłuż granic krajowych.

3. Zarzut trzeci: brak uzasadnienia

- Z naruszeniem art. 296 TFUE w decyzji nie wskazano wystarczających powodów lub dowodów na poparcie wniosków Komisji.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 216 ust. 2 TFUE

- Zgodnie z art. 216 ust. 2 TFUE umowy międzynarodowe zawarte przez Unię Europejską wiążą instytucje Unii.
- Z naruszeniem art. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Energetyczną decyzja może zdestabilizować ramy regulacyjne i rynkowe, które stymulują do inwestowania w sieci gazowe, zmniejszyć bezpieczeństwo dostaw i zablokować rozwój konkurencji. Z naruszeniem art. 18 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej decyzja umożliwia Gazpromowi nadużywanie jego pozycji dominującej na rynku właściwym.
- Z naruszeniem art. 6 ust. 1 Traktatu Karty Energetycznej decyzja ma szkodliwy wpływ na konkurencję w sektorze energii. Z naruszeniem art. 10 ust. 1 Karty Energetycznej decyzja przyznaje Gazpromowi jako inwestorowi preferencyjne traktowanie i ma negatywne skutki dla inwestycji Naftogazu w ukraińskim systemie transportu gazu.
- Z naruszeniem art. 274 Układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą decyzja została wydana bez przeprowadzenia konsultacji bądź bez współpracy z Ukrainą.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2017 r. – Abel i in./Komisja

(Sprawa T-197/17)

(2017/C 151/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marc Abel (Montreuil, Francja) i 1438 innych skarżących (przedstawiciel: J. Assous, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieprawidłowości zachowania Komisji Europejskiej;
- stwierdzenie szkody poniesionej przez skarżących w wyniku przyjęcia rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6);

- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez skarżących krzywdę w wyniku przyjęcia rozporządzenia (UE) 2016/646 i zasądzenie zadośćuczynienia w symbolicznej wysokości 1 EUR;
- wydanie wobec Komisji Europejskiej nakazu zobowiązującego ją do natychmiastowego doprowadzenia „ostatecznego współczynnika zgodności” ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2016/646 do wartości 1 i do zrezygnowania z „tymczasowego współczynnika zgodności” ustalonego na wartość 2,1;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Strona pozwana dopuściła się uchybień przy przyjmowaniu omawianego rozporządzenia w ramach wykonywania kompetencji przekazanej jej przez Parlament Europejski i przez Radę rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1) zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji. Konkretnie chodzi o:
 - naruszenie norm zarówno pierwotnego, jak i wtórnego prawa Unii w dziedzinie środowiska;
 - naruszenie uzupełniających norm prawa wspólnotowego, takich jak ogólne zasady nieobniżania poziomu ochrony, ostrożności, prewencji, działania u źródła i zasady „zanieczyszczający płaci”;
 - obejście zasad proceduralnych ze względu na to, że Komisja nie mogła zastosować procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w celu zmiany istotnego elementu rozporządzenia (WE) nr 715/2007;
 - naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na to, że w omawianym rozporządzeniu nie skorzystano z gwarancji demokratycznych oferowanych przez zastosowanie zwykłej procedury ustawodawczej współdecydowania Parlamentu Europejskiego i Rady
2. Zaistnienie rzeczywistej i pewnej szkody oraz związek przyczynowy między zachowaniem Komisji a podnoszoną szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-198/17)

(2017/C 151/60)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 38 241,00 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt ACTIBIO, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615335/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 9 353,56 EUR;

- stwierdzenie, że kwota 9 353,56 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615335/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu ACTIBIO. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt ACTIBIO, w wysokości 38 241,00 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej
 2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w notce debetowej, wynosząca 9 353,56 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji
 3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 9 353,56 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkładała ona także Sądowi.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL